

СВЕТОСАВНИК

СЛОБДНЕ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕНОШКОЛСКЕ ОПШТИНЕ „СВ. САВА“
230 Station St., CARLTON NORTH, VIC., 3054

С В Е Т О С А В Н И К

Издање Слободне Српске
Православне Црквеношколске
Општине "Свети Сава" - Мелтон
са благословом Њ.П. Епископа
Аустралијско-новозеландског
Г.Петра

.....
ИЗЛАЗИ ТРОМЕСЕЧНО

S V E T O S A V N I K

published by
The Free Serbian Orthodox Church
"St.Sava"-MELBOURNE
With the blessing of His Grace
Bishop Petar

.....
PUBLISHED QUARTERLY

РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА

НЕДЕЉОМ И ПРАЗНИЦИМА У ХРАМУ "СВЕТОГ САВЕ"
СЛУЖИ СЕ СВЕТА ЛИТУРГИЈА
СА ПОЧЕТКОМ У 10.ЧАСОВА ИЗЈУТРА

СРПСКА ШКОЛА "СВ.САВА"

НАСТАВА СЕ ОДРЖАВА ОД ФЕБРУАРА ДО ДЕЦЕМБРА
СВАКЕ С У Б О Т Е ИЗЈУТРА ОД 10 - 1.ЧАС.

НАСТАВА ЋЕ СЕ САСТОЈАТИ ИЗ СЛЕДЕЋИХ ПРЕДМЕТА:
ВЕРОНАУКА, СРПСКИ ЈЕЗИК, СРПСКА ИСТОРИЈА, ПЕВАЊЕ,
ЗЕМЉОПИС, СРПСКИ ОБИЧАЈИ И ОСТАЛО КОРИСНО ЗА ДЕЦУ.

ФОЛКЛОРНА ГРУПА "АВАЛА"

ТРЕНИНЗИ СЕ ОБАВЉАЈУ СВАКОГ ПЕТКА УВЕЧЕ
МАЛА ГРУПА ОД 7 - 8; СРЕДЊА 8 - 9; И
ВЕЛИКА ФОЛКОРНА ГРУПА ОД 9 - 10.ЧАСОВА.
ПОРЕД УЧЕЊА ИГАРА, ОДРЖАВА СЕ И ШКОЛА.

ЗА СВЕ ВАШЕ ВЕРСКЕ ПОТРЕБЕ ОБРАТИТЕ СЕ СВОМЕ
СВЕШТЕНИКУ

О. ДРАГОМИРУ : 366 8390

СРПСКО КОСОВО

ГРАЧАНИЦА

КРАЉ ПЕТАР

ОСВЕТНИК КОСОВА

МИЛОШ ОБИЛИЋ

ЦАР ЛАЗАР

ЗАДУЖБИНА ШТИМЉ

МИ ЗНАМО СУДБУ
 И СВЕ ШТО НАС ЧЕКА,
 НО СТРАХ НАМ НЕЋЕ
 ЗАЛЕДИТИ ГРУДИ!
 ВОЛОВИ ЈАРАМ ТРПЕ,
 А НЕ ЉУДИ, —
 БОГ ЈЕ СЛОБОДУ
 ДАО ЗА ЧОВЈЕКА!

Алекса Шантић

ЈУГ БОГДАН

СРПСКИ ГУСЛАР

КРАЉЕВИЋ МАРКО

... што ми не одговарајуће и ст[ав]љају
 ... бр[о]јом ве[ћ]и одговарајуће и ст[ав]љају

М. Шантић 1887

РАСПОРЕД БОГОСЛУЖЕЊА

НЕДЕЉА 28. ЈУНИ - ВИДОВДАН-ПОМЕН КОСОВСКИМ ЈУНАЦИМА

ЈУЛИ

Недеља 5. Света литургија и причешће у 10. часова
 Уторак 7. Рођење Св. Јована (ИВАЊДАН) - НЕМА СЛУЖБЕ
 Недеља 12. СВЕТИ АПОСТОЛИ ПЕТАР И ПАВЛЕ - Св. Литургија у 10.
 Недеља 19. Света Литургија у 10. часова - **ПОМЕН ЧИКА ДРАЖИ**
 Недеља 26. " " "

АВГУСТ

НЕДЕЉА 2. **АВГУСТ - Св. Илија - СЛАВА КСС** у 10. ч.
 Недеља 9. Свети Пантелејмон - Света Литургија у 10. часова
 Недеља 16. Света Литургија у 10. часова изјутра.
 СРЕДА 19. **ПРЕОБРАЖЕЊЕ ГОСПОДЊЕ** Св. Литургија у 10.
 Недеља 23. Света Литургија у 10. часова изјутра.
 ПЕТАК 28. **ВЕЛИКА ГОСПОЈИНА** Литургија и причест у 10.
 Недеља 30. Нема службе, слави К С Сестара у Ђилонгу

СЕПТЕМБАР

Недеља 6. Света Литургија у 10. часова изјутра.
 ПЕТАК 11. УСЕКОВАНИЈЕ ГЛАВЕ Св. ЈОВАНА. Св. Литургија у 10.
 Недеља 13. 700.000 СРПСКИХ НОВОМУЧЕНИКА. Св. Литургија у 10.
 Недеља 20. Света Литургија у 10. часова изјутра
 ПОНЕДБЉАК 21. МАЛА ГОСПОЈИНА - Света Литургија у 10. часова.
 НЕДЕЉА 27. КРСТОВДАН - **ПОСТ** - Света Литургија у 10. часова.

Д О Л А З И Т Е Р Е Д О В Н О У Ц Р К В У !

Навикавајте и децу да одмалена заволе Богослужења.

КРОЗ МОЛИТВУ СЕ ЧОВЕК СЈЕДИЊУЈЕ СА БОГОМ И ОПЛЕМЕЊУЈЕ СЕ,
 САМО ШТО МОЛИТВА МОРА БИТИ ИСКРЕНА И ИЗ ДУБИНЕ ДУШЕ..

Господ је казао апостолима, а преко њих и нама: "Тражите
 и наћи ћете, куцајте и отвориће вам се". Он чека нашу
 покајничку молитву, и молитву благодарности за многа добра.

СЛОБОДНА СРПСКА ПРАВОСЛАВНА
ЦРКВЕНОШКОЛСКА ОПШТИНА
„СВ. САВА“ МЕЛБУРН

ПРИРЕЂУЈЕ

ВИДОВДАНСКУ

ПРОСЛАВУ

У СУБОТУ ВЕЧЕ 27. ЈУНА 1987.

NORTH MELBURN TOWN HALL

ПРОГРАМ АКАДЕМИЈЕ - ПОЧЕТАК У 8. ЧАСОВА УВЕЧЕ:

ПРЕДАВАЊЕ О ЗНАЧАЈУ ВИДОВДАНА

ВИДОВДАНСКЕ РЕЦИТАЦИЈЕ

НАСТУПИ ФОЛКЛОРНИХ ФРУПА:

"АВАЛА" и "СИНЂЕЛИЋ"

ИГРАНКА И ВЕСЕЉЕ

ОБЕЗБЕЂЕНА МУЗИКА, ХРАНА И ПИЋЕ У ИЗОБИЉУ!

УЛАЗ \$ 6.00

СВИ КОЈИ ЗНАЈУ ЗНАЧАЈ ВИДОВДАНА ТРЕБА ДА ДОЂУ НА ОВУ ПРОСЛАВУ

ПАРАСТОС
ПОМЕН КОСОВСКИМ ЈУНАЦИМА
НА САМИ ВИДОВДАН -

У НЕДЕЉУ 28. ЈУНА 1987.

СВЕТИ ВЕЛИКОМУЧЕНИК ЦАР ЛАЗАР

28. ЈУНА

Светосавски и свенародни идеал и програм: "Све за Христа - Христа ни за шта", нико тако није у потпуности остварио као Свети Великомученик Цар Лазар. Он је то народно остварио одређивши се за Царство Небеско и приневши себе на Косовску жртву, и са собом сав српски народ. И то је учинио са чисто еванђелских разлога, изложених у другој песми:

Земаљско је за малена царство,
А небеско увек и до века.

Лазар се родио око 1329. године у граду Приштини. Отац му се звао Прибац, који је био један од велможа цара Душана. Још у дому родитеља би је васпитан у хришћанском духу, те је био чврсте нарави и кротког ума, храброг и племенитог духа. На двору цара Душана је млади Лазар постао веома брзо вољен и славан, и уважаван од свих због своје честитости и искрене побожности. Ускоро он постаде и зет царски, јер му Душан даде за супругу своју племениту рођаку М и л и ц у, кћерку в е л и к о г а кнеза Вратка (Југ Богдана), од лозе Немањића (Југ Богдан беше пореклом од најстаријег Немањиног сина Вукана). Ово би око 1353. године и Лазар ускоро постаде кнез и царски војвода, јер беше веома вичан у војној вештини и војевању. Лазар и Милица се веома вољаху и једно друго у честитости и побожности подстицаху. Бог им даде најпре пет кћери, а затим три сина.

После смрти цара Душана Лазар је био најоданији младом цару Урошу. Када су пале под турску власт доњи делови Србије, Лазар се трудио на све начине да се поврати мир међу властелом ради одупирања најезди Турака. Уређивао је војску, подизао цркве и манастире и био пример свима у свему. Најчувенији сада манастири које је подигао су: Лазарица у Крушевцу и Раваница код Ђуприје.

Али свети цар Лазар је остао најчувенији у српском народу по том што је живот свој положио за Христа и српски народ, са својим војводама и војницима "знајући шта даје и зашто живот свој даје".

Ево како описује патријарх Данило III говор цара Лазара војводама и војницима уочи косовске битке пошто су се причестили у цркви Самодрежи: "Призвавши их (војску) себи, рече им о наиласку иноплеменика безбројних. Када се сви утишаше, он им тихим и спокојним гласом свима скупа рече: Ви, о другови и браћо моја, велможе и бла-

Свети Великомученик цар Лазар Српски

городни, војници, војводе, велики и мали, сами сте знали и видели колика нам је добра Бог у животу овом даровао, и ничега красног и слатког овога света, славе и богатства и свега што је људима потребно - не лиши нас; него, шта више, Он нам и умножи. Зато ако нам што невољно и болно буде, да не будемо недобротворни и неблагодарни Њему за ово. Ако нам мач, или рана, или хиљаде смрти догоди се нама, поднесимо то слатко за Христа и за благочестиву веру нашег отачаства. Бољи нам је подвиг смрти, него ли стидан и ропски живот; боље нам је у боју од мача смрт поднети, неголи плећа непријатељима нашим дати. Много поживесмо за свет, постарајмо се дакле да ускоро и подвиг страдалачки примимо, да бисмо поживели вечно на небесима; именујмо себе војницима Христовим, страдалницима за веру, како бисмо се уписали у књигу живота. Не поштедимо тела наша у борењу, да од Подвиголожника светле венце примимо. Страдања рађају славу, а трудови посредују за починак.

Тим и другим речима кнез наоружа војнике и на подвиг многи страдалце припреми. А благородни народ који роди и подиже српска земља своје љубљеноме господару овако одговараху: Ми, господине наш, откано заједничком природом од оца и мајке рођени бисмо, Бога и тебе познасмо. Бог нас подиже а ти васпита, као чеда отхрани и као синове дарова, као браћу заволе и као другове узпоштова. Сви ми заједничари, и пријемници бисмо славе, богатства и свих красота света, весела и радости и војинства. Љубав и част, све обилно од тебе примисмо, да радо за тебе, за веру и отачаство умремо. Нећемо поштедети себе, јер знамо да после овога имамо отићи и са прахом смешати се. Умримо да свагда живи будемо, принесимо Бугу себе жртву живу. Ми се имамо борити са Исмаилћанима (Турцима) као са нашим непријатељима, макар нам мач главу, копље ребра и смрт живот узели.

Током битке Лазар се јуначки борио и, како за њега каже Трionoшки летописац, "имађаше на себи шеснаест рана када се успео на трећег коња, пошто два под њим већ беху убијена" О Косовској битци говори и савременик Константин Филозоф: "Када кнез устаде и крете на Исмаилћане, сукоб би на пољу Косову. И у први мах одолеваху Лазареви људи и побеђиваху. Али већ не беше време за избављење. Стога син турскога цара (Бајазит) ојача опет у тој самој битци и победи, јер је Бог тако допустио да се овај велики Лазар и они који су са њим учествовају венцем мучеништва. И шта би после тога? Лазар достиже блажену смрт тако што му је глава посечена, а његови мили другови молили су усрдно да буду погубљени пре њега, да не виде његову смрт. Ова битка би године 1389, месеца јуна 15 (28) дан, када Лазар прими мученичку смрт.

Син Мученика Цара Лазара Стефан владајући земљама свога оца дође једном на Косово (године 1403 или 4) и у спомен на свога оца и погибију Срба Мученика он изради и постави ту велики стуб од мрамора на коме бише написане следеће дирљиве и поучне речи: "Човече к о ј и ступиш на српску земљу, био придошлица или овдашњи, ма ко да си, кад дођеш на поље ово, које се зове Косово, и видиш да је сво пуно костију мртвих, приђи и разумећеш зашто сам ја (камен) овде.

Овде је негда био велики самодржац, чудо земаљско и цар српски који се звао Лазар, кнез велики, побожности непоколебљиви стуб, пучина богопознања и мудрости дубина, пламени ум, туђинима заштитник,

хранитељ гладних и сиромашних заштита, невољним милосрђе и утешитељ. Све љубећи колико Христос хоће, дошао је овамо по својој вољи сам он, и са свим својим безбројним мноштвом, колико је под руком његовом. Били су то мужеви добри, мужеви храбри, људи заиста у речи и делу, који су се блистали као звезде светле, као земља онићена цветовима, у одећу златом и камењем драгим украшени. Било је много коња изабраних и са златним седлима, сви дивни и красни јахачи њихови. О чудеса Божјих судбо! ухваћен би страдалац племенити рукама незаконим агарјанским, и крај страдању добро прими, и мученик Христов постаде велики кнез Лазар...

"Све је свето и честито било, и милеме Богу приступачно".

Припремио о. Драгомир

СЛУГА МИЛУТИН

Долећела два врана гаврана
од Косова поља широкога,
и падоше на бијелу кулу,
баш на кулу славнога Лазара;
један гракће, други проговара:
"Дал је кула славног кнез-Лазара?
Или у кули нигђе никог нема?"
То из куле нико не чујаше,
већ то чула царица Милица,
па излази пред бијелу кулу;
она пита два врана гаврана:
"Ој, Бога вам, два врана гаврана,
откуда сте јутрос полећели?
Нијесте ли од поља Косова?
Виђесте ли двије силне војске?
Јесу ли се војске удариле?
Чија ли је војска задобила?"
Ал говоре два врана гаврана:
"Ој, Бога нам, царице Милице,
ми смо јутрос од Косова равна,
виђели смо двије силне војске;
војске су се јуче удариле,
обадва су цара погинула;
од Турака нешто и остало,
а од Срба и што је остало,
све рањено и искрвављено".
Истом они тако бесјеђаху,
ал ето ти слуге Милутина,
носи десну у лијевој руку,
на њему је рана седамнаест,
вас му коњиц у крв огрезнуо;
вели њему госпођа Милица:
"Шта је, болан, слуго Милутине?
Зар издаде цара на Косову?"
Ал говори слуга Милутине:
"Скин ме, госпо, са коња витеза,
умиј мене студеном водицом,

и залиј ме црвенијем вином;
тешке су ме ране освојиле".
Скиде њега госпођа Милица,
и уми га студеном водицом,
и зали га црвенијем вином.
Кад се слуга мало повратио,
пита њега госпођа Милица:
"Шта би, слуго, у пољу Косову?
Ће погибе славни кнеже Лазо?
Ће погибе стари Југ Богдане?
Ће погибе девет Југовића?
Ће погибе Милош војевода?
Ће погибе Вуче Бранковићу?
Ће погибе Бановић Страхиња?"
Тада слуга поче казивати:
"Сви осташе, госпо, на Косову.
Ће погибе славни кнез Лазаре,
ту су многа копља изломљена,
изломљена и турска и српска,
бранећ, госпо, господара свога,
господара, славног кнез-Лазара.
А Југ ти је, госпо, погинуо
у почетку, у боју првоне.
Погибе ти осам Југовића,
ће брат брата издати не шћеде -
докле гође један тецијаше;
још остаде Бошко Југовићу,
крсташ му се по Косову вија,
још разгони Турке на буљке,
као соко тица голубове.
Ће огрезну крвца до кољена,
ту погибе Бановић Страхиња.
Милош ти је, госпо, погинуо
код Ситнице, код воде студене,
ћено многи Турци изгинули:
Милош згуби турског цар-Мурата
и Турака дванаест хиљада;

Бог да прости ко га је родио!
Он остави спомен роду српском,
да се прича и приповиједа
док је људи и док је Косова.
А што питаш за проклетог Вука,

проклет био ко га је родио!
Проклето му племе и коњено!
Он издаде цара на Косову
и одведе дванаест хиљада,
госпо моја, љутог оклопника".

А П Е Л З А Г Р А Д Њ У Д О М А

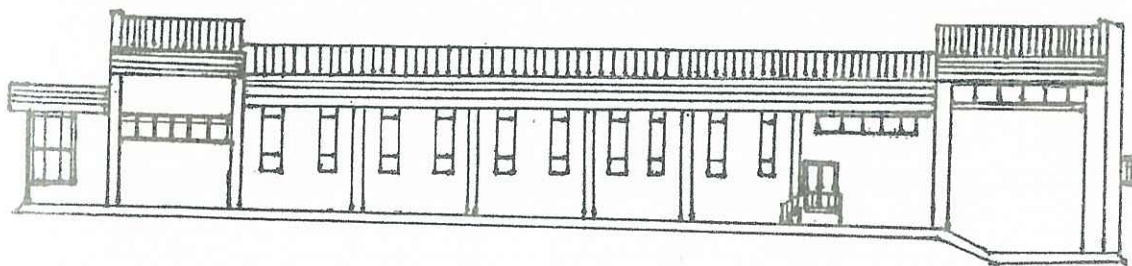
Позивамо и апелујемо на чланове, парохијане и пријатеље цркве Свети Сава - Мелбурн да својим учешћем помогну завршетак радова на Дому у Greensborough.

Сала је већ озидана. Сви радови што су досад обављени исплаћени су и никоме се ништа не дугује. Али је понестало новца. Још има доста да се уради, што је наравно повезано са великим издатцима.

Ми смо кућу тако рећи оспособили за продају, али док се прода и да се добије новац доћи ће и Божићни празници. Пошто се ове године на вршава 35. година од формирања ЦШО Свети Сава, имамо у плану да би прослава била у Дому, и због тога смо се одлучили да вам се обратимо за следеће:

ПРИЛОЖИТЕ ВИ КОЈИ ДО САДА НИСТЕ МНОГО ДАЛИ ЗА ГРАДЊУ. Нарочито се обраћамо млађим домаћинима, јер ће они највише да користе Дом.

Новац који дате за градњу дома је **TAX DEDUCTABLE** што значи да можете "клајмовати" све кад испуњавате порез.

ПОЗАЈМИЦА: Ми смо се у већини сви добро ситуирали. Неки су већ дали прилог и кажу да треба и други да то исто учине. Обраћамо се свима и који су дали и који нису да учине позајмицу цркви према могућности између 500 и 1000 долара на годину дана без интереса. То би била фина помоћ и убрзало би градњу и завршетак Дома да се што пре заврши не чекајући кад ће стићи новац од куће.

**НОВАЦ КОЈИ ДАТЕ ЗА ГРАДЊУ ДОМА
ЈЕ TAX DEDUCTABLE**

У П Р А В А

СВЕТА МУЧЕНИЦА МАРИНА ОГЊЕНА МАРИЈА - 30. ЈУЛА

СВЕТА МУЧЕНИЦА МАРИНА. Родом из Антиохије Писидијске, од родитеља незнабожачких. Тек у 12 својој години чу Марина за Господа Исуса Христа, како се воплоти од Пречисте Дјеве, како чудеса многа сотвори, крсну смрт прими и славно васкрсе. Њено младо срце распали се љубављу према Господу, и она се заветоваше никад се неће удати, и још жељаше свом душом пострадали за Христа и крстити се у крви мучеништва. Њен отац омрзну је због вере њене и не сматраше је кћерком. Намесник царски, Олимврије, сазнавши од Марине да је она хришћанка, пожели од ње најпре да му буде жена. А када Марина то одби, он јој нареди да се поклони идолима, на што св. Марина му одговори: "не ћу се поклонити ни принети жртве бездиханим и мртвим идолима, који нити само себе познају нити пак знају, да ли их ми чествујемо или бешчествујемо; не дам њима оне части, која припада само Творцу мојему". Тада је Олимврије стави на љуте муке, па је сву рањену и крваву баци у тамницу. У тамници Марина се мољаше, и после молитве Богу јави јој се најпре њаво у виду страшне змије, која обзину главу њену. Но када се она прекрсти змија се распуче и ишчезе. Тада је облиста светлост небеска, и њој се учини, да зидови ишчезоше на тамници, заједно са кровом, и крст се јави, блистав и висок, а на врху крста бела голубица, од које дође г л а с: "радуј се, Марино, разумна голубице Христова, кћери Сиона вишњег а јер приспе дан твога весеља". И Марина би исцељена силом Божјом од свих рана и болова. Безумни судија мучаше је други дан у о г њ у и у води, али Марина све претрпи као у туђем телу. Најзад је осуди на посечење мачем. Пред смрт јави јој се Господ Исус ангелима окружен. Посечена беше у време цара Диоклецијана, но душом и силом оста у животу на небесима и на земљи. Једна рука св. Марине се налази у манастиру Ватопеду на Светој Гори. У Албанији пак, на планини Ланга више Охридског језера, налази се манастир свете Марине са једним делом њених чудотворних моштију. Многобројна чудеса догађала су се и догађају у овом манастиру, којих су сведоци не само хришћани него и муслимани. Толико поштовања имају Турци према овој светињи, да никад нису хтели дарнути нити у светињу нити пак у имовину овог манастира. Једно време је Турчин био тутор овога манастира.

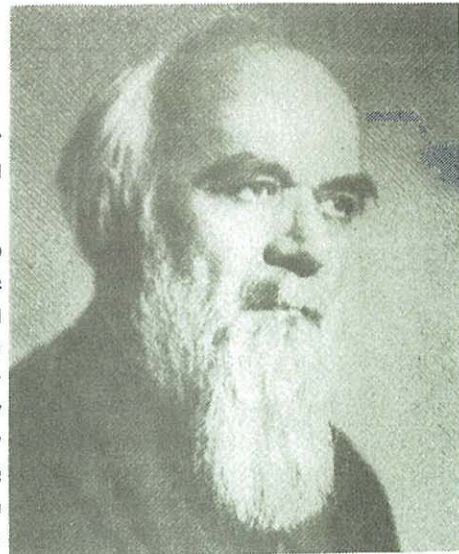
.....

Шта је било са овим манастиром и светињом сад за време Енвер Хоџе Бог једини зна.

СЛАВА К. С. СЕСТАРА "ОГЊЕНА МАРИЈА" У НЕДЕЉУ 2. АВГУСТА

СЛУЖБА БОЖИЈА ПОЧИЊЕ У 10. ЧАСОВА, А ЗАТИМ
РЕЗАЊЕ СЛАВСКОГ КОЛАЧА И У ДОМУ СЛАВКИ РУЧАК

Принесимо пуну благодарност Богу

Сабрали смо се данас да сви заједно и јавно принесемо пуну благодарност Ономе који види и зна све и свима по правди суди.

Зашто кажем сви заједно и јавно? Зато што постоји и осамљено и тајно благодарење Богу. Сваки хришћанин у самоћи и тајности излива из свога срца као кад од тамјана благодарну молитву пред Господа свога. Чинећи тако, ми извршујемо заповест Христову која гласи: А ти кад се молиш, уђи у одају своју, па затвори врата своја и помоли се Оцу својему; и Отац твој, који види тајно платиће теби јавно. Молимо се, дакле, и тајно и јавно. Молимо се појединачно, молимо се сви заједно у храму. Тако лично на певаче, који певају појединачно у својој кући, али ступају и сви јавно пред свет да певају у хору; или на свираче који свирају за себе у својим одајама, али и у великим оркестрима за свет. Ко се пак моли у себи и за себе, а не долази на заједничке и јавне молитве, у томе је семе гордељивости и себичности. Тај као да да није прочитао реч Спаситељеву: Где су два или три сабрана у име моје, ја сам међу њима. А ко долази у храм само на заједничке молитве, а никада се не моли Богу у самоћи и тајности, томе ће Бог судити као човекоугоднику и лицемеру.

Зато, у искреној љубави према вама и у страху за ваше душе, ја вас опомињем да се молите Богу на оба начина, и тајно и јавно, посебно и заједно. Јер је тако заповеђено Јеванђељем и освештано црквеним предањем кроз хиљаде година.

Још сам рекао да смо се сабрали данас да принесемо пуну благодарност Творцу и Оцу нашем. Зашто кажем пуну благодарност? Зато што неки имају навику да благодаре Богу само онда кад Бог даје, а не и кад узима; и још да му благодаре само кад милује, а не и кад бије; и још да му благодаре само кад Бог као лекар глади наше ране, а не и кад оштрим ножем сече труло месо тела нашега. Таква благодарност вређа Бога. Јер, Бог увек има у виду наше крајње добро, наше вечно спасење, и када даје и када узима, када милује и када бије, и када глади и када сече. Према томе, ми као разумна бића дужни смо Богу благодарити увек и за све, као и заповеда мудро апостол Павле говорећи: Благодарите за све Богу и Оцу, и то још и понавља у другој посланици: На свачему, вели, благодарите. А велики стуб православне цркве свети Јован Златоуст овако говори о том предмету: "Ко поднесе невољу са благодарношћу Богу, прима венац мученички". А о мученицима православним знамо да су уздизали Богу славу и хвалу када су их мучитељи шибали и секли и на посечење их водили. Још је и ово реч Златоустова: "Нема ништа светије од језика који у несрећи уздиже благодарност Богу!"

Право је дакле и правилно да приносимо пуну благодарност Богу. У нашем случају пуна ће благодарност бити ако будемо Богу благодарили за нашу државну пропаст као и за избављење од пропасти; за

робовање као и за ослобођење; за ужасе које смо преживели као и за радост коју преживљујемо; за губитке као и добитке; за ону страшну крваву ноћ као и за ово светло и ведро јутро новог дана.

Пропала нам је држава - кажемо: слава Ти и хвала, Боже! Добијена је држава - кажемо: опет слава Ти и хвала, Боже! Јер, да нам није пропала она и онаква држава, него да је потрајала још двадесет година, пропао би нам народ, и то би тек била права пропаст. Тако се нагло почео био кварити народ да је срљао неизбежној пропасти. Или пропасти државе или пропасти народа! Бог је ударио благовремено по оном што је јефтине да би сачувао оно што је скупље. Пропала је држава, остао је народ. Докле има кућника биће куће. Али ако нестане кућаника, ко ће обновити порушену кућу?

Ево нам опет наше државе! Ево нам опет златне слободе! Слава Ти и хвала, Господе, на Твојем дару, на молитви Твојој и на неисказаном човекољубљу твоме! Но, дозволите да вам затрубим у уши једну страшну реч са овог светог и страшног места: ако опет будемо неваљали и богоотпадни као што смо били, удариће Бог и по држави и по народу па ће обоје пропасти заувек. И бићемо подсмех, и прича, и опомена осталима.

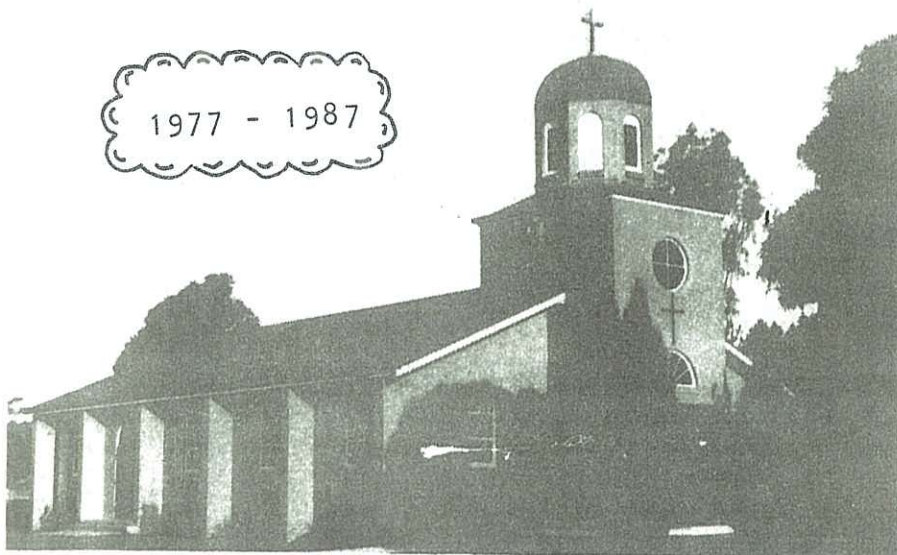
Помози, Боже, свима, па и Србима, да се покају, поправе и очисте и Тебе прославе као свога Бога Оца, кога славе сва небеска воинства анђела и праведника. Амин

+ Владика Николај
(КРОЗ ТАМНИЧКИ ПРОЗОР, ХИМЕЛСТИР 1985)

Слободна Српска Православна Црква „Свети Никола“ WACOL, QUEENSLAND.

У Недељу 3. маја навршило се десет година од освећења цркве Светог Николе у Вајколу. Освећење је извршио Њ.П. Епископ Димитрије а ком слављу су присуствовали и претставници скоро свих цркава из Аустралије.

1977 - 1987

На том имању криво је и диван Црквени дом, кућа за парох као и Чичина колиба и друго.

Пре две и по године добили су младог свештеника, те сад нормално тек црквени живот.

Ова општина нема много чланова, али има љубав према цркви и Српству.

СВЕТИ АПОСТОЛИ ПЕТАР И ПАВЛЕ - 12. ЈУЛА

СВЕТИ АПОСТОЛ ПЕТАР. Син Јонин, брат Андреје првозваног, из племена Симеонова, из града Витсаиде. Био је рибар, и најпре се звао Симоном, али је Господ благоизволио назвати га Кифом или Петром. Он је први од ученика и апостола јасно изразио веру у Господа Исуса Христа рекавши: Ти си Христос, Син Бога живога. Његова љубав према Господу била је велика, а његова вера у Господа постепено се утврђивала. Када је Господ изведен пред суд, Петар га се три пута одрекао, но само један поглед у лице Господа - и душа Петрова била је испуњена стидом и покајањем. После силаска Светог Духа Петар се јавља неустрашивим и силним проповедником јеванђеља. После његове једне беседе у Јерусалиму обратило се у веру око 3000 душа.

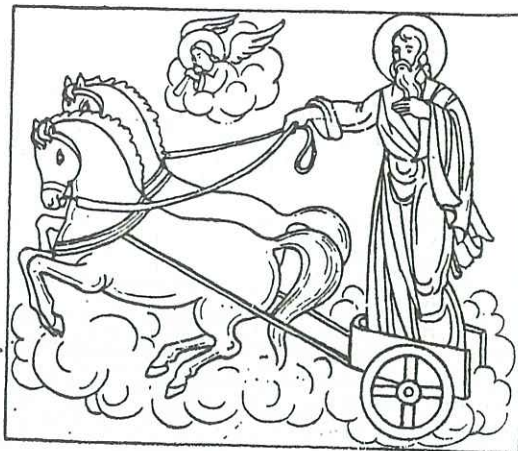
Проповедао је јеванђеље по Палестини и Малој Азији, по Илирику као и Италији. Чинио је моћна чудеса: лечио је болесне, васкрсавао мртве; чак и од сенке његове исцељивали су се болесници. Имао је велику борбу са Симоном Волхом, који се издавао за бога, а у ствари је био слуга сатанин. Најзад га је посрамио и победио. По заповести опакога цара Нерона, Симоновог пријатеља, Петар би осуђен на смрт. Поставивши Лина за епископа у Риму и посаветовавши и утешивши стадо Христово, Петар пође радосно на смрт. Видећи крст предсобом он умоли своје џелате, да га распну наопако, пошто сматраше да је недостојан да умре као и Господ његов. И тако упокоји се велики слуга великог Господара и прими венац славе вечне.

АПОСТОЛ ПАВЛЕ Родом из Тарса, а од племена Венијаминова. Он се најпре звао Савле, учио се код Гамалила, био фарисеј и гонитељ хришћанства. Чудесно обраћен у веру хришћанску самим Господом, који му се јавио на путу за Дамаск. Крштен од апостола Ананије, прозват Павлом и уврштен у службу великих апостола. Са пламеном ревношћу и жаром проповедао је јеванђеље свуда од граница Арабије до Шпаније, међу Јеврејима и међу незнабожцима. Добио назив апостол незнабожаца. Колико су страховита била његова страдања толико је било његово надчовечанско стрпљење. Кроз све године његовог проповедања он је из дана у дан висео као о једном слабом кончићу између живота и смрти. Пошто је испунио све дане и ноћи трудом и страдањем за Христа, пошто је организовао Цркву по многобројним местима, и пошто је достигао ту меру савршенства, да је могао рећи: не живим ја него Христос живи у мени, тада је био посечен у Риму, у време цара Нерона кад и апостол Петар

АПОСТОЛИ СВЕТИ, МОЛИТЕ МОЛОСТИВОГА БОГА, ДА НАМ ОПРОСТИ ГРЕХЕ НАШЕ.

СВЕТИ ПРОРОК ИЛИЈА - 2.АВГУСТА

СВЕТИ ПРОРОК ИЛИЈА. Боговидац, чудотворац и ревнитељ вере Божије, св. Илија би родом од племена Аронова из града Тесвита, због чега је прозват Тесвићанин. Кад се Илија роди отац његов Савах виде ангеле Божије око детета, како огњем дете повијају, и пламен му дају да једе. То би предзачење Илијиног пламеног карактера и његове Богодане силе огњене.

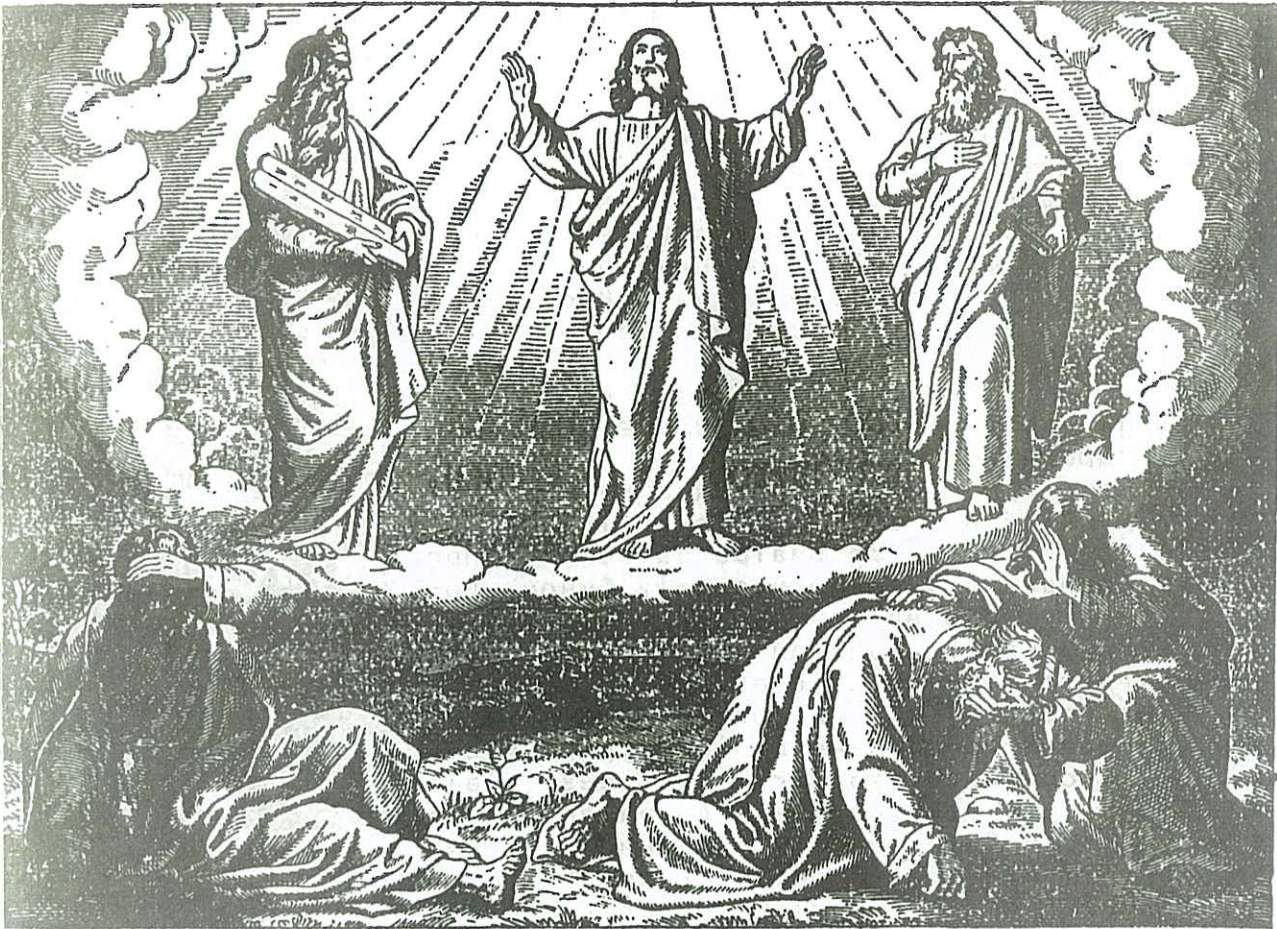
Сву младост своју провео је у богомислију и молитви, повлачећи се често у пустињу, да у тишини размишља и моли се. У то време царство јеврејско беше раздељено у два неједнака дела: царство Јудино обухватало је само два племена, Јудино и Венијаминово, са престоницом у Јерусалиму, и царство Израилево обухватајући осталих 10 племена са престоницом у Самарији. Првим царством владаху потомци Соломонови, а другим потомци Јеровоама, слуге Соломонова.

Највећи сукоб имаше пророк Илија са Израилским царем Ахавом и његовом опаком женом Језавељом. Јер ови се клањаху идолима и одвраћаху народ да служи Богу јединоме и живоме. При том још Језавеља, као Сиријанка, наговори мужа те подиже храм сиријскоме богу Ваалу, и одреди многе свештенике на службу томе лажном богу. Великим чудесима Илија доказа силу и власт Божију: он затвори небо, те не би к и ш е три године и шест месеци; спусти огањ с неба и запали жртву Б о г у своме, док жречеви Ваалови то не могуше учинити; сведе кишу с неба молитвом својом; чудесно умножи брашно и уље у кући удовице у Сарепти, и васкрсе јој умрлог сина; прорече Ахаву, да ће му пси лизати крв, и Језавељи, да ће је пси изести, што се и догоди; и друга многа чудеса учини и догађаје прорече.

На Хориву разговараше с Богом и чу глас Божији у тихом светлом поветарцу. Пред смрт узе Јелисеја и одреди га за наследника у пророчком звању; својим огртачем пресече воду у Јордану; и најзад би узнет на небо у огњеним колима. На Тавору јавио се заједно с Мојсијем Господу нашем Исусу Христу. Пред крај света опет ће се Илија јавити да сузбије силу Антихристову.

У грчком Синаксару стоји описано следеће чудо св. пророка Илије: неки Пајсије игуман манастира св. пророка Илије у Јерусалиму дође у Цариград, и из Цариграда оде до Београда у време, када је тамо боравио патријарх Пајсије. У то време живео је у Београду један православни хришћанин, који је имао латинку за жену. На дан светог Илије хоћаше жена да умеси хлеб, а муж јој рече: "данас је празник св. пророка Илије, и не треба радити". Но жена му одговори, да је тај празник прошао пре 10 дана (према календару паписта). И тако се међу њима роди свађа. Упорна жена замеси тесто, но где чуда! Тесто у њеним рукама претвори се у камен. На то чудо сабраше се суседи, тада сваки узе по један део од овог камена и однесе кући. И Пајсије се у тој кући догоди, па узе један део камена, као сведочанство чуда Божијег, и однесе собом у Јерусалим.

ПРЕОБРАЖЕЊЕ ГОСПОДЊЕ - 19. АВГУСТА

Господ Исус Христос је знао да ради спасења људи, треба да страда. Зато он позва три своја ученика: Петра, Јована и Јакова - да са њиме пођу на брдо Т а в о р, да им тамо покаже такав знак своје божанске славе и моћи, који ће их одржати у вери доцније, кад га виде да страда. Када су се попели на врх горе, Господ се стаде молити а ученици Његови седоше да се одморе - и уморни заспаше. Када се пробудише они видеше: Учитељ њихов беше окружен неком необичном светлошћу: лице Његово сијаше као сунце; хаљине му беху беле као снег и сјајне као светлост. Они видеше како Господ разговара са двојицом старозаветних праведника - Мојсијом и Илијом - о смрти која га чека.

Ученици су били толико усхићени овим приказом да су предложили Учитељу да ту, у друштву Мојсија и Илије остану вечно. Али тек што су изразили ову своју жељу, нестало је Мојсија и Илије, и они чуше глас Бога Оца, који је говорио: "Ово је син мој љубазни, који је по мојој вољи, Њега слушајте". Ученици се уплашише и падоше ничице. Исус им приступи, дотаче их се и рече: "Устаните, и не бојте се!" Они подигоше очи своје и видеше да пред њима стоји њихов Учитељ онакав какав је свакодневно са њима био.

На празник Преображења освећује се гробље у цркви.

КАКО ЈЕ СПАСИТЕЉ ИЗГЛЕДАО

ОПИС СПОЉАШЊЕГ ИЗГЛЕДА СПАСИТЕЉА НАШЕГ ИСУСА ХРИСТА

(ИСПИС ИЗ ДРЕВНИХ РИМСКИХ РУКОПИСА)

У време Октавијана Августа, Ђесара Римског, сви начелници, који су управљали разни областима, потчињеним Риму, били су дужни извештај слати Сенату о свим важним догађајима своје области. Један од таквих начелника Публије Лентул, протоконзул у Јудеји за цара Ирода поднео је Римском Сенату следећи извештај о Спаситељу нашем:

"Великом и поштованом Сенату Римском, Публије Лентул, управитељ Јудеје, жели здравље".

У садашње време појавио се код нас и сада још жив човек пун врлина, име му је И с у с Х р и с т о с; народ га сматра за великог пророка, а његови га ученици називају Сином Божијим. Он васкрсава мртве и исцељује сваковрсне болести и недуге. Једном речју, овај човек је висок и стасит; врло је озбињан, и силно делује на све, те који га гледају не могу да га не воле и у исто време да осећају неки страх. Боја косе му је зрелог ораха, без сјаја и гладка до ушију, а од ушију до рамена и ниже коврџаста и блистава, на средини главе има раздељак, по обичају назореја. Чело му је гладко и чисто, на лицу нема никакве пеге и преливено је благим руменилом; нос и уста су му правилни, брада му је исте боје као и коса, густа, али не дуга раздељена при крају. Поглед му је тих, величанствен и пријатан; очи су му небеске боје, продиру у душу и блистају. Он је веома мио и благ када учи и саветује; строг је и страхан када изобличава.

Црте лица његова су необично привлачне, и уједно величанствене. Нико га није видео да се смеје, али су га често виђали да плаче.

Раста је високог, руке су му праве и он их често подиже; рамена су му складна. Говори не много, али озбињно, и свака му је реч одмерена. Уистину овај човек је најдивнији од свих људи, и у њему се огледа истина у којој нема лукавства.

(ПРЕВЕО АРХИМАНДРИТ ЈУСТИН)

ТРОПАР ЗА ПРЕОБРАЖЕЊЕ ГОСПОДЊЕ

Преобразио си се на гори, Христе Боже, показавши својим ученицима Славу своју, колико су могли (схватити); нека и нама грешним засја, Твоја вечна светлост, молитвама Богородице; даваоче светлости, слава Ти.

ИЗ ИСТОРИЈЕ СРПСКОГА НАРОДА

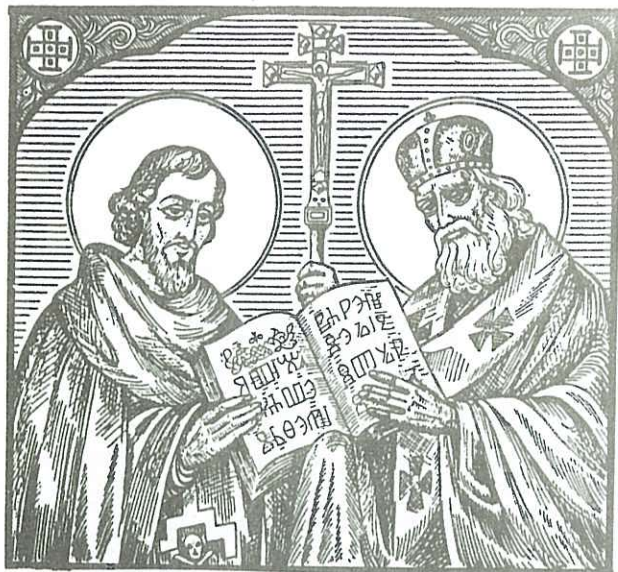
У прошлом броју Светосавника смо вам писали о прадомовини српској, и досељавању на Балканско полуострво, а сада ћемо укратко написати о дугом периоду од 500 година, о коме се врло мало зна, а који је био судбоносан за опстанак Срба на Балкану.

Срби, населивши се у садашње пределе имали су много непријатеља, који су желели да присвоје те области за себе. Највећи противник независности Србије била је моћна Византија, онда Бугарска, Мађарска и Млетачка. Такође је и међу Србима била међуплеменска свађа и борба за превласт. У самом почетку стваране су мале државе као: Рашка, Босна, Неретва, Травунија и Зета.

Прилично успео покушај оснивања и осамостаљивања српске државе догодио се у сливу реке Дрине и Лима, под храбрим кнезом ВЛАСТИМОРОМ. Тада је дигнут устанак против Грка, и протераше грчку војску и управу. Међутим њима се супроставише Бугари, те наста трогодишњи рат са њима, из кога Срби изађоше као победници. Тада је настао мир који ће трајати све до Властимирове смрти 891 године.

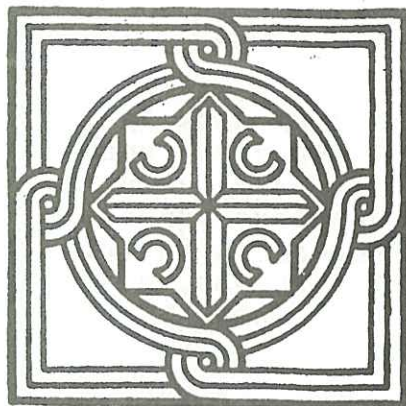
Властимира је наследио син МУТИМИР, али за време њега долази до јачања Византије за време владавине Василија I, те он мораде признати њихову врховну власт. Тада су у Мутимирову Србију дошли грчки мисионари и Срби су примили хришћанство. То је био Василијев услов да би Мутимировој држави оставио слободу и самоуправу. То је било и доба ЋИРИЛА И МЕТОДИЈА и њиховог апостолског хришћанског рада у Моравској чији су ученици после бекства из Моравске и Паноније развили свој рад на Балкану, поглавито међу Србима и Бугарима, и утврдили Христову науку код дотадашњих нехришћана или полухришћана; јер Грци и Латини то нису могли успешно спроводити на својим језицима.

За ово време подигли су се и Македонски Срби противу Бугара и ослободили се њиховог ропства. Самуило се прогласио за цара и створио државу која се простирала од Бугарске до Јадранског мора. Много је он ратовао и са Грцима и осталим околним владарчићима. Тако је проширио и своју власт над Арбанијом и Зетом где је управљао његов зет Јован Владимир. Али је Самуилов свршетак био несрећан. У једној борби са Грцима на планини Беласици војска му би побеђена и готово сва заробљена, да Самуило једва унесе живу главу у Прилеп. Симеон нареди да му ослепе сву војску, а сваком стотом да оставе по једно око да их одведу Самуилу. Кад их Самуило виде пресвисну од жалости. То је било 1014. године. Василије тада крену с војском и покори све крајеве у којима је владао Самуило, и тада погибе зетски кнез Јован Владимир, на превару од свог шурака.

СЛОВЕНСКИ АПОСТОЛИ СВЕТА
БРАЋА ЋИРИЛО И МЕТОДИЈЕ

После пропасти Мађедонске државе у З е т и и Требињу владао је српски кнез ВОЈИСЛАВ, који је у почетку признавао византијску власт, али се после смрти Василија II потпуно ослободио грчке власти и почео самостално управљати. Војислав је успешно управљао својом државом и проширио јој границе, побеђујући непријатеље. Умро је 1050.г и оставио престо своме сину МИХАИЛУ, који је на престолу био до 1081 године. После смрти Михаила долази на власт његов син КРАЉ БОДИН (1081-1101) Краљ Бодин је успео да окупи још српских земаља и да Зети и Приморју присаједини Рашку, којом је управљао његов намесник велики и чувени жупан Вукан. За време Бодина били су и крсташки походи из Европе са намером да ослободе Палестину и Христов Гроб, који су још тада оставили на Србе врло мучну успомену. Краљ Бодин је умро 1101.у својој престоници Скадру, после чега долази до сукоба за превласт између Зете и Рашке.

Нереди и ратови како споља тако и изнутра трајали су све до појаве великог жупана Светава Немање, родоначелника славне династије Немањића.

%%%%%%%%

Припремио о. Драгомир

ЦРКВА МАНАСТИРА БАЊСКЕ КОД ПРИБОЈА

ЧИКА

ДРАЖА
МИХАИЛОВИЋ

ДРАЖА

ДРАГОЉУБ МИХАИЛОВИЋ, чика Дража, рођен је у Ивањици 27. априла 1893. године. Растао је у време када беху набрекла српска прса спремајући се да освете Косово. Њега као деветнаестогодишњег младића покрену јуначки понос у борбу против Турака у чуваним Балканским ратовима. И ти див-јунаци ослободише Јужну Србију, царско Скопље и Призрен.

Још се нису ни одморили млади витезови без страха и мане, а изби Први светски рат. Дража крену са браћом Србима и у тај љути бој са песмом на уснама. Преживљавао је светле тренутке победе српске војске на Церу и Колубари над надмоћним Швабама, као и мукотрпно повлачење преко Албаније - и најзад победоносно ступање у Отаџбину 1918-те године. Тадашња мала Србија која је бројала око четири милиона душа, изгубила је сваког четвртог становника.

Други светски рат затече Дражу као ђенералштабног потпуковника. Одби признање капитулације и у мају 1941. стиже на Равну Гору да организује отпор силама Осовине. Српски му је народ посебно захвалан што га је спасао од усташког покоља и повео у борбу против безбожног комунизма.

Издан и продан, остаде у Отаџбини да дели судбину свог српског народа. Ухваћен је и стрељан 17. јула 1946. године.

За гроб му се не зна, као ни за гробове његових четничких сабораца побијених од исте руке, а зато му се пале свеће у свим црквама широм слободног света.

ПАРАСТОС ЧИКА ДРАЖИ

И СВИМ ИЗГИНУЛИМ

У ДРУГОМ СВЕТСКОМ РАТУ БОРЕЋИ СЕ ЗА КРСТ ЧАСНИ
И СЛОБОДУ ЗЛАТНУ СРПСКОГА НАРОДА
У НЕДЕЉУ 19. ЈУЛА 1987.

ПРВА СРПСКА ШТАМПARIЈА НА ОБОДУ

Када су мале српске државе пред окрутним азијатским завојевачем постепено нестајале нашла се и мала Зета (касније Црна Гора) на удару, па су њен владар и народ не желећи бити роб, постепено узмицали напуштајући равнице, бјежећи у кршевите крајеве одакле су могли непријатељу отпор дати и сачувати свој голи живот. Пред крај петнаестог века Црногорски владар је б и о Иван Црнојевић, Иван, не могући се одупрет Турцима, напушта своју престоницу Жабљак и сели се на Обод више Ријеке Црнојевића, где подиже или је већ раније био подигнут манастир посвећен светом Николи и себи двор. Турци су немилосрдно рушили све, а нарочито цркве и манастире, тако да и у онима који су остали није било довољно црквених књига без којих се није могло вршити богослужење.

ЂУРЂЕ, средњи син Ивана Црнојевића, звани војвода од Зете, био је за оно време културан човек. Путовао је на Запад, одакле је и био ожењен. Приликом путовања свакако је видео тај чувени Гутенбергов проналазак и решио се да га донесе у своју малу земљу и користи за прештампавање црквених књига за којима је била велика оскудица. Природно да га је донео на Обод, где је са оцем живео. Уз помоћ јеромонаха Макарија и Пахомија "од Ријеке" приступи он прештампавању Октоиха првогласника I-IV гласа, као нај потребније књиге приликом богослужења.

То је било 1493. године, неколике године после проналаска штампарије од стране Гутенберга.

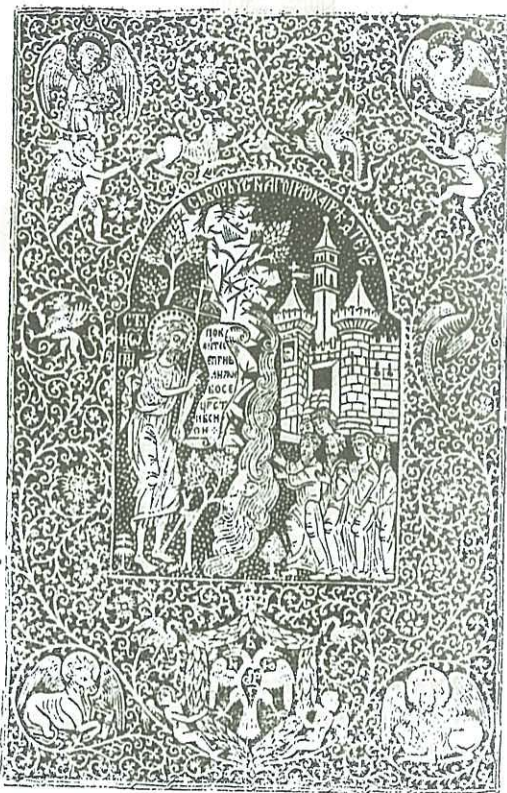
На Ободу је у оно време постојала не само престоница и штампарија него и митрополија Зетска (Црногорска), манастир и двор. После је то све азијска хорда са земљом сравнила, па су све те три установе под притиском Турака прешле у Цетиње, где је Иван подигао величанствени манастир и себи двор. Манастир су опет Турци срушили 1692. године. Ђурђе Црнојевић, ускоро по доласку на Цетиње, напушта земљу и одлази у тазбину.

На жалост, од Октојиха штампаног на Ободу и Цетињу нема ни један примерак, осим неколико листова, које је пронашао археолог прота Лазар Мирковић у ризници манастира Дечана.

Покојни Андрија Јовићевић, учитељ и дописни члан Академије наука поседовао је четири слова, а Петар Пејовић, царински капетан два.

Наравно, та прва штампарија је била примитивна, али је имала предност што је брже могла умножавати књиге од ручног преписивања.

Припремио о. Драгомир

Сабор Јована Претече, из Цетињског октоиха, 1494. године

САРАЈЕВСКИ АТЕНТАТ - НА ВИДОВДАН 1914.

На хиљаду девете стотине четрнестог љета и године,
по датуму двадес осмог јуна,
помоли се на Иван машина
на њој барјак четири аршина.
Преко Босне пређе бреговите
до Илиће воде љековите.
Ту дођоше два аута врућа
и сретеше младога молућа.

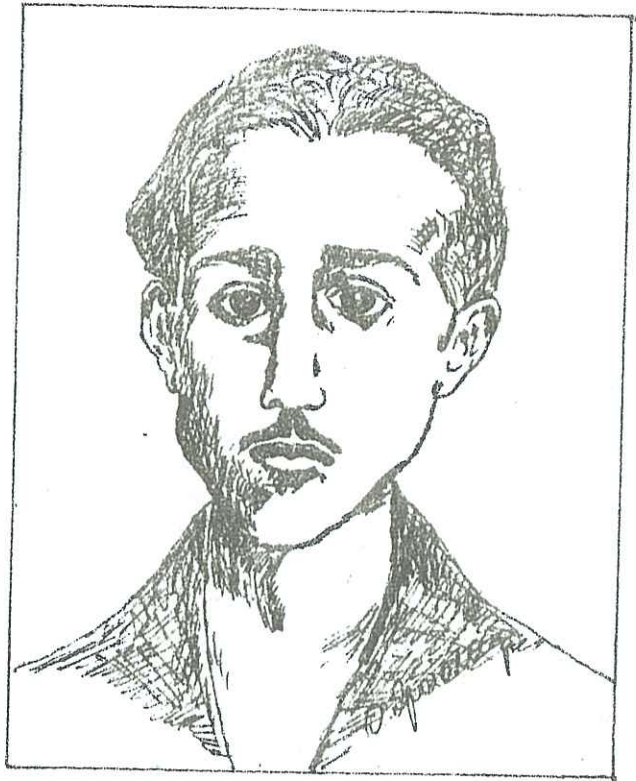
Потјорек му оштро рапортира
цела Босна да ужива мира:
"Господа се хвале за Хрвате,
сви би редом погинули за те,
исто тако Турке муслимане
и од њих су одстрањене мане.
Само Срби хоће боље праве,
ал не могу ни подигнут главе.
Можеш мирно по Босни ходити,
вјерну љубу са собом водити.
Нико теби на пут стати неће,
разно ће те обасипат цвеће!"

Што Потјорек рече по тенану,
то регенту не бјеше по плану.
Оштро рече, а сабљу притеже:
"Потјорече, од Босне витеже,
што ми кажеш Србе и Хрвате
и некакве Турке Азијате,
за мене су то само Босанци,
други су ми непознати знаци.
Овдје друге народности није,
нит је има, нити бити смије!"

У то доба глас учини с трубом.
У ауто улазио с љубом.
Лако иде ватрена кочија,
ал говори госпођа Софија:
"Све ми кажу у боени дивина,
а за мене ово је милина.
Што се неко на Босну згрожава,
кад нас Босна вако обожава?"

Поче жубор по Сарај'ву граду.
Поставља се војска у параду.
По улицама шпалир до шпалира,
да се нигдје не наруши мира,
а за њима шпијун до шпијуна -
да се нигдје не започне буна.
А за њима тајни детективи
што вребају ко соколи сиви.

Док ево ти јеке од олује

Гаврило Принцип

и ево ти шаровите гује,
што се бегом крај Миљацке шета,
Српче момче од осамнест љета,
крвава му у оку звијезда,
од крвава мјеста и гнијезда,
од Требиња из Херцеговине,
оне мале земље кршовите,
што најприје послала војника
да убије српскога крвника,
по имену Чабриновић Неђа.

Кад се Српче пред Нијемцом нађе,
овако му говорити зађе:
"Фердинанте на гласу делијо,
ћесарева прва чифтелијо!
Дал исправе ти заиска путне
кад путова крај Неретве мутне?"
Баци бомбу испод руке бјеле
и загрмље ко од Божје стрјеле.
Глас прохуја по бјелу свијету,
ал жељену не погоди мету,
не погоди Фердинанта силна,
но његова ађутанта крилна,

направи му жестокије рана,
нека памти чија ј' Босна славна!

А Фердинант хаје и не хаје:
"Пукла бомба, па шта и нека је!"

Већ продужи по вароши пута,
док га сретете друга гуја љута:
српско момче ђачког одијела,
из Грахова, Босни од Лијевна,
по имену Принципе Гаврило.
Скоро момче у Београд било!
По улици оштро корачаше,
на ауто оком колачаше.
Кад се ближе примакнуо враже
око себе поразбаца страже,
па растури жбире и шпијуне
и препаде официре њине.

Кад се Српче пред Нијемцом нађе

овако му говорити зађе:

"Ој аждајо, што Словене гуташ,
шта ти мислиш кад овуда луташ?
Ни мало те пожељели нисмо,
нити смо ти оправили писмо
да долазиш Босни на виђење,
него слушај што је наше мјење.
И Жерајић кази вам је свима,
да је јаче право него сила!
Е, ти српски не знаш говорити,
па се овдје можеш одморити.
И ево ти српска граматика
из мојега аутоматика!"

Пуче страшно, чу се на небеса,
ту падоше два мртва тјелеса.
Ухавти се вика и галама -
Херцег-Босну сву притиште тама.

ТОПЛО И ХЛАДНО

Окупило се врло много деце у сали једне велике куће. Нека читају, друга пишу, трећа се играју а нека опет певају, цртају. Једном речју свако дете по штогод ради. А рђави људи отворили и врата и прозоре, пустили с поља хладан ваздух, разхладили салу и — деца тако и назебла. Кашљу, јавља се гушобоља а нека већ и умиру. Наилази туда добар човек, ложи ватру, разбуктава се пећ и сала се загрева. Деци одмах топлије. Сва се развеселише и убрзо поправише од назеба.

Исто тако бива и у животу нашем. Хладни смо један према другом. Из нас бије студени ветар, као да у грудима немамо срца, већ лед. Човек допао несреће, злопати се, плаче а нас се то ништа не тиче, туђа невоља нас не узнемирује. А ако је, пак, коме добро, па сви га хвале, воле, милују, — ми му завидимо. Срдим се, и тешко нам, зашто да је њему добро, а није нама. А све то због тога, што смо душом хладни. Срце нам захладнило. Због тога је и тешко људима живети на земљи, због тога и има тако много жалости. Потребно је више топлоте за живот, топле љубави према људима! Нека, најзад, други, као и до сада, дишу хладноћом према ближњима, али запалимо ми у срцу огањ љубави Христове. Разговоримо огорченога, нашим пољупцима осушимо сузе онима који плачу, загрлимо увређенога, загрејмо добром речју свакога, коме је тешко на срцу. И припазите, како ће тада око вас бити светло, како ће засијати плачне очи а ишчезнути боре на жалосном лицу!...

Наређено је да уништимо српску интелигенцију и обезглавимо врх Српске цркве

"...Милане, преведи Леру да ми одговори зашто је онако вероломно порушио Београд, који је био проглашен за отворен град, шестог априла 1941.

- Сада, кад се налазим у овој ситуацији и кад смо рат изгубили, могу слободно да кажем да је то била заповијест мога Фирера - одговорио је Лер. - Наредио ми је да порушимо Београд, да разбијемо Југославију. У првом налету требало је да срушимо Народну библиотеку Србије, па тек онда оно што је за нас војнички интересантно.

- Зашто баш библиотеку? - упитао је пуковник Поповић.

- Зато што је у тој установи сачувано оно што је вјекovima чинило културни идентитет тог народа.

- И шта је још Фирер наредио?

- Да уништимо српску интелигенцију и да обезглавимо врх Српске православне цркве, и то у првом реду патријарха Дожића, митрополита Зимоњића, епископа жичког Николаја (Велимировића), као и калуђере и монахиње српских манастира.

- Зашто? - питао је даље Поповић.

- Зато што су ти манастири кроз вијекове били "персонална управа" српског народа и доказ његовог битисања на тим просторима - одговорио је Лер. - Због аскетизма и саодрицања били су примјер понашања, тек кад уништимо библиотеку и њих, Срби се неће имати око чега скупљати!"

(НИН - 5. април 1987)

Направите поређење између нациста и комуниста.

+ Патријарх ГАВРИЛО (Дожић)

РАТ
НА КОСОВУ
И
СТАРОЈ СРБИЈИ

ЈАША ТОМИЋ

НОВА КЊИГА!

Први пут је штампана
1913 г. у Новом Саду.

Можете је наручити
поштом на адресу:

SERBIAN CULTURAL CLUB
P.O. Box 124.
MAWSON, A.C.T. 2607.

Te1: (062) 862 696

ЦЕНА СА ПОШТАРИНОМ \$10.-

А П Е Л

ПАТРИЈАРХУ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ, ЊЕГОВОЈ СВЕТОСТИ ГОСПОДИНУ ГЕРМАНУ,
СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ САБОРУ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ,
СВЕТОМ АРХИЈЕРЕЈСКОМ СИНОДУ СРПСКЕ ПРАВОСЛАВНЕ ЦРКВЕ

Ваша Светости
Ваша Преосвештенства,

Дубоко забринути због црквеног раскола међу Србима на северно америчком континенту, који траје већ двадесет три године и као жива рана шири се на западну Европу и Аустралију, апелујемо на Вашу мудрост да пронађете светосавски пут измирења подељене и завађене браће, што је од великог интереса по нашу цркву и судбину српског народа у целини.

Околности нас опомињу да је последњи час да то буде учињено. У противном, деоба ће попримити кобне, можда неизгладиве размере, а нада у обострано жељено јединство биће доведена у питање.

Нисмо намерни ни позвани да оцењујемо ко је први започео са деобом нити пак да истражујемо је ли то учињено слободном вољом црквених врхова или по диктату сила изван Цркве којима су се, у то време, црквени људи морали повиновати.

Желимо, међутим, да Вас потсетимо да је Црква вазда радила на јединству и слози, да њена историја обилује примерима помирења и праштања. Исто тако, Вама је знано да је, пре овог нашег Апела, било више сугестија, молби и предлога чињених с најбољом вољом, из чистог срца, и са узорном духовном свешћу, да се раскол превазиђе.

Не видимо разлога - административног ни канонског - који би се косио са свесрпском потребом да се ово самоистребитељно коло у нашем расељеном народу заустави.

Интереси јединства Српске Православне Цркве и српскога народа зацело су изнад таштине било кога у Цркви па и изнад донетих одлука.

Уколико је, пре двадесет три године, у зачетку, сукоб између Светог Архијерејског Сабора и тадашњег епископа америчко-канадског Дионисија био "интерна ствар" Цркве, он је данас - имајући у виду трагичне последице по црквено и национално јединство стотине хиљада Срба који живе ван отаџбине - прерастао у зло за чије смо уклањање сви позвани.

Црква је стога, сматрамо, позвана да преиспита и промени своје одлуке које су довеле до раскола, па је у име слоге превладала страст, охолост, таштост, самољубље (особине супротне хришћанским начелима) те да се сви опоменемо ко је једини обдарен својством непогрешивости.

Вашој мудрости је, без сумње, познато да се, канонски и догматски, већ само постојање црквеног раскола сматра неопростивим грехом, као и да је Српска Православна Црква била поштеђена тог греха све до нових

суморних времена, до одметања "македонске" Цркве и америчког раскола.

Право на погрешну одлуку припада свакоме у Цркви, али права на раскол нема, јер права на грех нема. Сви који су, било чиме, било када, из ма којих побуда и по коме праву, допринели расколу, криви су првенствено пред Црквом Христовом, а потом и пред српским народом.

Спас није у окривљивању другога нити у доказивању своје надређености или безгрешности. "Самоиспитивање и самоосуда је почетак спасења" - тако гласи наук Светих отаца. А главно наше спасење у овом тренутку јесте зацелење рана на живом телу наше Цркве и народа. На то нас између осталог, опомиње и позива страдалачко Косово.

У овом тренутку, уверени да ћете, Ваша Светости и Ваша Преосвештенства, разумети наш глас свести и бриге, ми наведеним светоотачким речима дописујемо само своју молбу да се понесете према светосавским заветима, дакле са смислом за историју.

У Београду на Светог Саву, 1987.године

Ратко Адамовић, књижевник
 Матија Бећковић, академик
 Вера Божицковић-Поповић, сликар
 Коста Брадић, сликар
 Бошко Вујачић, народни гуслар
 Момир Војводић, књижевник
 Миливоје Глишић, књижевник
 Вук Драшковић, књижевник
 Милан Давидовић, књижевник
 Веселин Ђуретић, историчар
 Рајко Ђурђевић, новинар
 Гојко Ђого, књижевник
 Проф. др. Мирослав Ерегић, књижевник
 Милан Комненић, књижевник
 Јован Копривица, адвокат
 Вера Колаковић, књижевник
 Жика Лазић, књижевник
 Војислав Лубарда, књижевник
 Др. Иво Маринковић, лекар
 Борислав Михаиловић-Михиз, књиж.
 Милић од Мачве, песник

Милић од Мачве, сликар
 Љубица Милетић, песник
 Рајко Петров Ного, књижевник
 Богољуб Пејчић, историчар
 Проф. др. Новица Петковић, књиж.
 Мића Поповић, сликар академик
 Љуба Поповић, сликар
 Данко Поповић, књижевник
 Небојша Попов, социолог
 Др. Арх. Предраг Ристић
 Слободан Ракитић, књижевник
 Милорад Радевић, саучни сарадн. САНУ
 Љубомир Симовић, књижевник
 Живорад Стојковић, књижевник
 Проф. др. Светозар Стојановић, филоз.
 Младен Србиновић, сликар академик
 Светозар Стијовић, историчар
 Бранислав Тодоровић, правник
 Драган Танасић, новинар
 Брана Црнчевић, књижевник
 Др Војислав Шешељ, социолог

РАЗМИШЉАЊА

Већ је двадесет и четири године од кобне поделе Српске Православне Цркве у Западном свету. Код апсолутне већине Срба влада мишљење да је проузроковано по жељи комуниста као проверених душмана српског народа и Српске цркве, да би на тај начин емиграцију ослабили.

Знају то и они што су остали при Патријаршији, само код нас Срба је неваљали занат - инат пречи од много чега другог. Где се ко задесио кад је подела избила, он је ту остао и брани свој принцип до задњег издисаја.

Они што су дошли шездесетих и седамдесетих година прикључили су се црквама где су спољни фактори утицали. Неко је отишао тамо где је стекао понзнанство, неко где му је конзулат препоручио. Уствари ве-

ћина новодошлих стоји подалеко од Цркве, јер мисле на повратак, а он никако да дође.

И тако, нажалост, имамо две црквене структуре, чије вођство је далеко и предалеко једно од другог. Додуше, није тако напето стање као пре двадесет година, када су се браћа ради Цркве завађала, и кумови и сродници делили на "федералце" и "расколнике".

Па ипак, иако смо далеко једни од других, сви гајимо наду да ће доћи време измирењу. Они "најтврђи" у Слободној српској цркви мисле да ће аутоматски доћи до слоге када се српски народ ослободи комунизма. Они пак "најтврђи" у Патријаршијској страни сматрају да је помирење могуће ако се ми одрекнемо себе.

Митрополит Иринеј је предлагао да Сабор Српске цркве призна аутономију Слободне Српске Цркве, на који би се начин временом зближили и повратили поверење једних у друге, што би на крају довело до коначног јединства.

Патријаршија у Београду још увек тражи повлачење клира Слободне Српске цркве и покорност са покајањем народа.

Шта је најбоље и који пут да се изабере да дође до јединства Српске цркве и народа у Слободном свету?

Ако идемо начином који Патријаршија захтева, онда би епископи и свештеници Слободне Српске Цркве морали да се повуку, или да пристану, уколико се Патријаршија смилује, да се поново рукополажу. Ако се то прихвати, онда се доводе у питање све свете тајне и обреди које су ти свештенослужитељи обављали. Замислите колико је било: крштења, венчања, сахрана, слава, освећења цркава, причешћивања, исповести и других обреда - све би то било неважеће, све би се морало поново вршити. А да ли треба? Сигурно не! Епископ Дионисије је расчињен из политичких разлога, и за оне који њега следе, који следе стари Светосавски пут не важе прописи Верске комисије. Јер све што је обављано од епископа Дионисија до данас, обављано је да задовољи црквено-правне прописе.

Начин који предлаже митрополит је доста добар, или можда и једини под условима у којима се налазимо.

Шта би ми имали као бенефицију ако би наш статус признала Српска црква?

Прво: избацила би се често употребљавана реч канонски и неканонски. Долазило би до више контакта једних са другима. Делили би смо се само на оне који безкомпромисно бране Српску цркву и оне слабије што неће да се баве "политиком". Контактима и мешањем ми би могли њима доста позајмити, што би јачало нашу националну борбу. Друго: и они би нама могли доста помоћи. Ми смо оскудни у свештенству, на тај начин би могли регуларно добити свештенство које би нама одговарало. Оскудни смо у кандидатима за епископе, а нормализовањем односа би и тај проблем био решен на нашу корист. И још много чега кориснога би произашло нормализовањем по предлогу митрополита Иринеја.

Неки ће рећи да би се на тај начин инфилтрирали комунисти у наше редове. Просто не верујем. Јер они и тамо где владају губе контролу, а не да би нешто овде постигли. А ако ми нисмо јаки осујетит такве у њиховом послу, онда нисмо националисти, већ шака људи који се боје и своје сенке.

Погледајмо стварност. Овде у Аустралији има десетак цркава које су при Патријаршији. Ни у једној нема Титове слике. Док би власти из Југославије радо желеле да је поставе у црквене сале и канцеларије, као што су тамо постављене. Пред једном је и споменик чика Дражи а неке имају Дражине и краљеве слике у Домовима. Неке пак немају ништа после Карађорђа, зависно од управа шта хоће. а нисам чуо да им од епископа долази наређење шта смеју да ставе у салу а шта не. Њихови свештеници су већином вредни пастири, и неки се истичу више као антикомунисти, а неки мање, док неки никако. Чланови им нису толико антикомунисти, али воде бригу да код цркава нема ни прокомунизма. У Аустралији није као у западној Европи. Тамо они што су за Патријаршију на све црквене свечаности позивају Југо-конзуле да буду почасни гости, док се за тако нешто није чуло овде.

Манастир Грачаница-САД

Да ли ће српски народ, одан Светосавској вери имати снаге да нађе решење за васпосављање јединства, с којим би дошао и напредак? Хоће, али се бојим да онда не буде касно.

о. Драгомир

ТРИ СРПСКА РАТА ЗА КОСОВО

Први судбоносни рат за Косово, то јест за контролу Балканског полуострва десио се на Видовдан 1389 године, на коме погине честити кнез Лазо са војводама и војницима, али изгине и гро турске војске са царом Муратом, тако да им је требало више од пола века да званично окупирају Лазареву Србију, или читави век да заузму српске земље: Босну, Херцеговину и Зету (Црну Гору).

Петсто двадесет и три године је требало Србима да смогну снаге и да крену на српско Косово, ослободе га од турског јарма и припоје Краљевини Србији. Замислите колико је мука српски народ претрпео од Турака. Колико је мајки закукало за децом својом коју су Турци одводили у јањичаре. А тек са колико су ужаса гледали како им се руше цркве и уништавају манастири. Нису они те манастире добили на мираз него су их подигли њихови претци: краљеви и цареви у славу Божију и на корист народну. А Косовска област је колевка српске славе. Тек колики су зулум претрпели од потурчених Шиптара, који су постали најзорније слуге и велики крвници српског хришћанског народа, онда

када је Србија добила самосталност и створила "начертаније" о ослобођењу подјармљеног Српства и уједињења у једну државу.

Па ипак под свим тим недаћама Срби су очували своју верску и моралну чистоту. Чували, чекаки и дочекали. Замислите само колика је била њихова верска и национална свест и приврженост вери с в о ј их праотаца и краљева који су живели и владали у тим крајевима. Ми овде у Аустралији већ се губимо после првог колена, а они су у туђој држави све очували 20 колена или преко 500 година.

Тај други рат за Косово би Првог Балканског рата 1912 године. Пре 75 година. Радоваху се ослобођењу Косова Срби из свих крајева: Краљевине Србије, Босне и Херцеговине која је још била под Аустроугарским ропством, слободна и никад покорена Црна Гора која је саучествовала у ослобођењу кренувши прва у бој против некрста. А радост на Косову и јужној Србији би неизмерна, јер и њима грану сунце слободе и тако цело Српство учествова у радости, јер, ето, дође време опет да Лазарево Косово буде српско.

А трећи рат?

Он ће доћи! Само што није почео! Само неће бити као Балкански. Биће страшнији, страшнији за оне што су безобзиро столећима вршили истребљење Срба са косовског предела. Они у Балканском рату нису ни добили заслужену награду. Веровало се да ће се поправити. Веровали су властодржци а домаћи су мислили само о слободи, заборавивши шта им може донети будућност. Потомци Карађорђа не учинише шта и он. Он очисти Шумадију од Турака, а његови потомци... Али Србима је сада у главу памет "ућерана". Превршила је "дара меру", па кад Србин скупи снагу и крене, крене да чисти "губу из торине". Неће им помоћи нико ни Енглеска ни Турска ни Русија ни Америка. Србин ће да очисти Косовску област од некрста.

А после?

После ће кренути даље, и на запад и на север, и српску ће земљу крстом прекрстити, и као што Његош запева:

"Благо томе ко се ту нагнао,
већ га ране не боле косовске,
већ Турчина ни зашто не криви..."

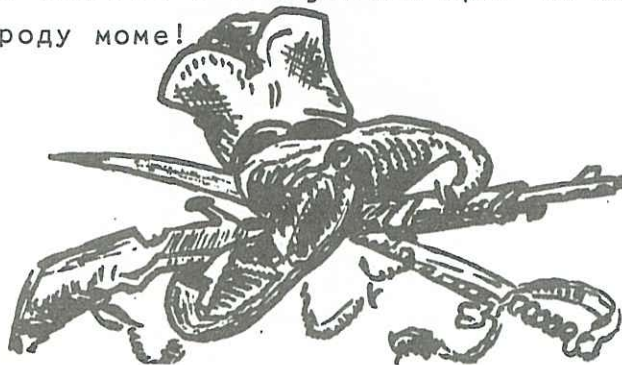
тако ће српски осветници певати кад се врате са бојног поља.

А издајници српски?

Њих тада неће ни бити. Разбећи ће се од гнева и срамоте, а неки ће погазити безбожна знамења и покајнички крст на се ставити.

Амин Боже, амин роду моме!

о. Драгомир

БОЖЕ ДРАГИ НА ДОБРО ОБРНИ

Малаксалост! Пуста малаксалост! Шта би од нас? Бесмо сила! Нико нам раван! Кад дођосмо на овај континент пре скоро 40 година бесмо млади, полетни, пуни националног поноса и заноса. Прва нам брига би формирање цркве, а поред цркве и националне организације-да се Богу молимо и своју снагу и способности дамо за ослобођење отаџбине. Дуго нас је тај занос држао. Сад смо мало посустали. Као да нам се чини да више није потребно прегнуће, као да све имамо што нам треба.

А ево шта имамо и како нам служи та црквена имовина.

Имамо у Калтону цркву Светог Саве, стару више од 100 година, купљену 1962. и преправљену за православне потребе. Позади ње је сала за педесетак особа. У њој недељом имамо мало послужење, седнице, а понекад и вечере за мањи број особа. У истој сали се одржавају петком вече пробе фолклора. Само је незгода, док једна група вежба у сали друга мора бити напољу, док родитељи већином оду у "паб" преко пута. Њима се често прикључе и они старији из фолклора.

Друга куће од цркве је исто наша, служи за Добротворну установу, сада се реновира и спрема за продају ради наставка градње Дома што је започет одавно у Гринзбороу.

Имамо имање у Гизбурну. Дивно имање од 40.акара на коме смо пре правили излете. Сад слабо ико иде. Кажу далеко им.

И сад већ три године правимо салу у Гринзбороу. Три пуне године и више, а раније би такву салу завршили за једну годину. Кажу да се нема довољно пара - а ја кажем: нема се полета. Правимо а не прави нам се. А кад је направимо нисмо сигурни како ћемо је користити. Неки предлажу да се издаје на ренту. Па зар је правимо за другог. Зар не можемо ми који смо паре давали да је и користимо. Одговарају ми да ће кад је заврше у њој вежбати фолклор и држати забаве, а у међувремену се издавати. А у Калтон ће се ићи у цркву!?

Шта вам је људи Божији? У Калтон ћете ићи у цркву. У Гринзбороу тренирати фолклор и правити забаве. Светог Саву ћете славити у Калтону, а ручак правити у Гринзбороу. Пикнике ћете правити у Гизбурну. Каква је то економика и рачуница побогу браћо?

Него послушајте ви мене старог и онемоћалог. Калтон је центар од Мелбурна, али није више центар свих Срба као што је био 1962. Сада има цркава на све стране и све оне зову и окупљају Србе око себе, а сваки узима од нас "централне цркве". Па и кад дођу код нас ми их не можемо домаћински примити ни дочекати, већ тако рећи сиротињски. Кад нам дођу за славу, Божић, Ускрс, немају где сести, ни ауто паркирати, па се мисле да ли би други пут дошли.

Бог је дао па је купљено то имање у Гринзбороу. За неке је малко удаљено, а за неке је примакнуто кући. Време чини своје. Срби сада све више купују куће на периферији града, па ће поред ових још многи да се доселе у дивне пределе око Гринзбаре.

И ту, на томе имању од педесетак блокова земље завршимо започету салу, подигнимо цркву, направимо парохијску кућу, игралиште деци и паркиралишта и све остало потребно. Решите се и имања и куће, про-

дајте цркву и салу у Калтону некој цркви, као што су и нама методи-сти продали, па будимо на једноме месту и да нас Бог весели.

Ви знате да су Турци спалили тело Светог Саве које су однели из Милешеве. Подигнимо ми као парохија Светог Саве нову Милешеву. Стару Милешеву је подигао краљ Владислав, а ову нову би подигли следбеници краљевске династије Карађорђевића. И као што се Милешева налази у босанским брдима, тако би се и ова дизала и надвисивала Мелбурн. Својом унутрашњошћу и изгледом стално би нас подсећала на Св. Саву, најдичнијег српског сина.

Кад би подигли Светосавски центар са поменутиим објектима, било би нам лепота доћи, без обзира да ли смо даље или ближе.

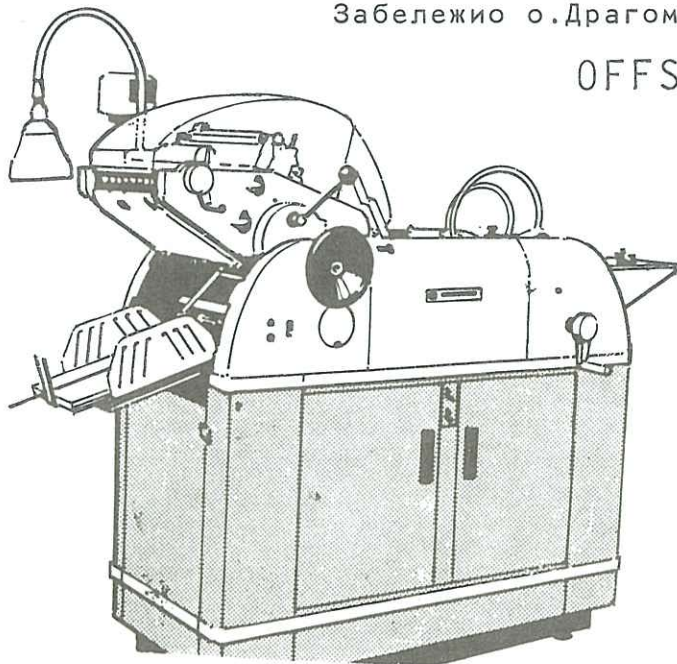
Замислите! Недеља. Народ иде у цркву на молитву. За то време се одржава школа у Дому. У цркви се чита "Оченаш" долазе учитељи са децом у цркву. После делења нафоре сви излазе напоље, свак својим послом. Ми старији да се освежимо, поткрепимо и поразговарамо, млађи да вежбају фолклор и иду на веронауку. И тако, разонода све до мрака. Задовољни, весели и комотни. Или кад је храмовна слава Свети Сава - пре подне служба, па литија, па онда сви идемо на ручак славки у Дом. Гости се, наздравља, музика свира, народ игра и весели се. Све одједном и на једном месту. Лепота Божија. А народ, весео и задовољан што је дошло време да је Светосавска парохија наша право решење за своју будућност. Боже драги, на добро обрни!

Манастир Милешева XIII век

Забележио о. Драгомир

OFFSET DUPLICATOR

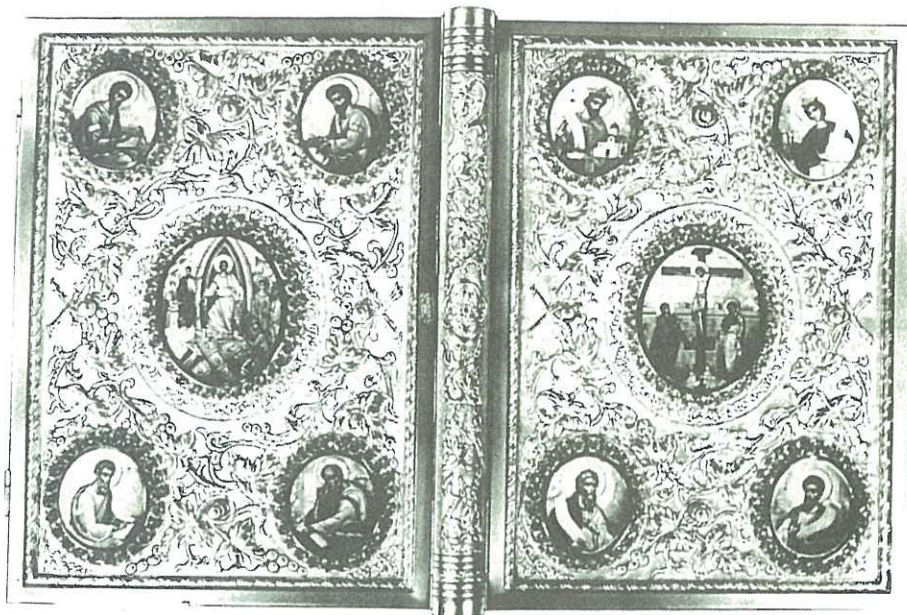

Недавно је купљена ова офсет машина за штампање. На њу је сад штампан овај број парохијског СВЕТОСАВНИКА. Предност овакве машине је та што може штампати слике, и текст је много читкији него што је био на стари начин.

Такође ћемо бити у могућности да штампамо позивнице за разне свечаности, чиме ће се умањити трошкови у будуће.

Машину су поклонили браћа НИКОДИЈЕВИЋИ, у спомен свога покојног оца Бранка.

ВЕЛИКИ ПРИЛОЖНИЦИ

За свето Васкрсење Христово имали смо вредан прилог који смо добили од госпође Јакшић, а то је СВЕТО ЈЕВАНЂЕЉЕ

Овакво Јеванђеље у свему личи на она стара: по лепоти текста, по изради корица-које су лепо и укусно израђене. Издао их је Америчко-канадска епархија на српском језику, а упоредо је енглески.

Када смо питали г-ђу Александру Јакшић, шта да ставимо, она нам рече: "За покој душе мога доброг мужа Рада. Он је био добар Србин и волео је цркву, па нека остане за вавек његово име у Јеванђељу!" Пошто је ово свето јеванђеље коштало преко \$ 1000 долара, то су у куповини учествовали: син Ђуро, кћерке Милица и Марија и зетови: Милан и Саша.

И као што је Дучић казао: "Благо гробу и у тами што се сјаји, кад кандило припаљују нараштаји..." тако и ми кажемо; благо души Радовој кад има овако добро потомство.

ПРЕКРИВАЧ ЗА ЧАСНИ ПРЕСТО поклонила су г-ђа Нада Вујанић и г-ђа Бранка Живковић. И ово је вредан поклон за цркву, а колико је коштао не желе да кажу. Наиме, када је свештеник казао да треба прекривач за Часни престо, Нада се јавила да ће она то поклонити. Затим је она разговарала са Бранком ради швења и она се прихватила посла под условом да и она по пола материјал плати. И тако је Прекривач био готов за Васкршње празнике. Управа им се најтоплије захваљује, молећи се Богу и Светом Сави да им подари здравље, њима и њиховим породицама.

%%%%%%%%%

Имали смо још један скроман поклон од г-ђе Ђукић, што је донела на дан Светог Ђурђа ове године, за покој душе преминулог свога покојног мужа Мића Ђукића. Она је донела: кандило, трократни чирак и тацну. Хвала и нека му Господ подари рајско насеље.

%%%%%%%%%

СТАНИША ГРУЈИЋ је поклатио лепу тацну за нафору. Хвала Станиша!

ДОБРОВОЉНИ ПРИЛОЗИ

ЗА ЦРКВУ ОД 22.МАРТА 1987. ДО 25. МАЈА 1987.

Софија Духон ----	10.-	Вангел Спасовски-	20.-	С. Матић -----	10.-
Слоб.Миливојевић-	15.-	И. Думовић -----	5.-	М. Бадивук -----	20.-
Бранко Ђорђевић -	20.-	нечитак потпис-	10.-	Свето Иванчевић-	10.-
Деса Арсић(Ј.А.)-	10.-	Боса Андрић -----	20.-	Б. Кујовић -----	20.-
Вангел Спасовски-	20.-	Др.С.Филиповић --	20.-	Г-ђа Т Даниловић	10.-
Србољуб Марковић-	20.-	В.Драгичевић ----	10.-	М. Никитовић ---	10.-
Пород.Миленковић-	20.-	Јула Кончар -----	5.-	Гојко Лакић ----	10.-
Јула Кончар -----	5.-	Бранко Ђорђевић -	30.-	Златко Андрејић-	20.-
Р.Б. Живковић ---	20.-	Васо Груловић ---	10.-	Љуба Ивковић ---	5.-
М. Станић -----	5.-	М Вековић ---	10.-	Савко Даниловић-	20.-
В ? -	20.-	Р. Јевић ? -----	30.-	Мића Кулинчевић-	10.-
Рад. Богићевић --	20.-	В. Јевремовић ---	50.-	Ђесика Козић ---	10.-
Перица Крчевинац-	20.-	Спаса Јокић -----	20.-	Милош Петровић -	10.-
Драгољ.Јовановић-	25.-	Б.Јевтовић -----	30. ¯	Милан Девић ----	50.-
Бранка Живковић -	10.-	Ј. Пекић -----	20. ¯	Саво Шикарац ---	50.-
Стојков --	5.-	Милован Пауновић-	10.-	Влада Станић ---	20.-
Босиљка Рогич ---	10.-	за +Р.Јовановића-	50.-	Вит. Новаковић -	10.-
Јордан Вујић ----	5.-	нечитак потпис -	2.-	Жив.Петровић ---	10.-
Бошко Чубрило ---	10.-	нечитак потпис -	20.-	Савка Грујић ---	10.-
Милоје Софранић -	10.-	Р. Глоговац ----	100.-	Илија Никић ----	20.-
Породица Кљајић -	20.-	Жарко Сретеновић-	20.-	Раде Оклобџија -	15.-
Предраг Блажић --	20.-	Р.и Ј. Ристић ---	20.-	Тих.Оклобџија --	10.-
Божо Брђанин ----	20.-	Марко Милекић ---	10.-	Велизар Николић-	10.-
Михаило Томић ---	20.-	М. Цупрић -----	20.-	Софија Духон ---	10.-

ХВАЛА БРАЋО СРБИ ШТО МИСЛИТЕ НА СВОЈ ХРАМ И СВОЈУ ЦРКВУ!

ПРИЛОЗИ ЗА СВЕТОСАВНИК

Душан Косановић-	10.-	Радм.Живковић -	10.-	Марко Стојнић -	10.-
Васо Рупар -----	15.-	Тих.Оклобџија -	10.-	Дара Милојевић-	20.-
Пред.Миловановић	10.-	Драгоје Николић	10.-	Рајко Ковачевић	20.-

ХВАЛА ВАМ НА МАТЕРИЈАЛНОЈ И МОРАЛНОЈ ПОМОЋИ!

УПРАВНИ ОДБОР ОВЕ Ц Ш О СЕ ЗАХВАЉУЈЕ ЗОРАНУ КРАВАРСКОМ ШТО ЈЕ НАПРАВИО САВ "ПЛАМИНГ" ЗА КУЋУ КОД ЦРКВЕ. ЗА ЊГОВ РАД НИЈЕ НИШТА УЗЕО.

РАДЕ ЈАКШИЋ

Покојни Раде је рођен у селу Језеру код Плашког у Лици 1922.где се до рата бавио земљорадњом. Васпитан је да буде добар Србин, као и добар домаћин, чему је доследан остао. Рат је провео у четницима до 1943.а тада бива заробљен од Немаца.Одбио је повратак у поробљену отаџбину и настањује се у Аустралији 1948 године. Са супругом Александром је имао троје деце: Милицу, Марију и сина Ђура.Упокојио се у Мелбурну 8.јула 1986. ГОДИШЊИ ПАРАСТОС ПОКОЈНОМ РАДУ БИЋЕ 12.ЈУЛА 1987.ГОД

ДОМ У ГРИНЗБАРИ И РАДОВИ НА ЊЕМУ

Радови на Д о м у се приводе крају што се тиче зида-рије. Ово је сли-кано 30. маја 1987 и до сада требају да су завршени. За овим следе радови са стране и про-зори, патос и онда остало постепено.

На овој слици се види Марко Миле-кић како носи цев за одвођење воде што иде са крова. Недавно је иско-пана "бара" где ће се одводити са тровова кишница и канали за цеви.

Погледајте како дично стоји овај Светосавски дом. Биће он понос и дика парохијана Светог Саве из Мелбурна и свих добрих Срба.

Када смо отишли у суботу 30. маја да сликамо за 'Свето-савник' Дом да би сви били упознати с а напредовањем радова на њему, па смо нашли ова че-тири радника који су правили шалунг за шахте.

Они нису само сад дошли, они су ре-довни радници на Дому који се увек ту нају кад имају мало слободног вр-емена.

На слици се виде (с лева на десно) о. Драгомир, Раде Оклобџија, Или-ја Чубрило, Михаило Томић и Марко Милекић.

ЦРКВА СВ. СТЕФАНА ДЕЧАНСКОГ - FRANKSTON

Ова црква посвећена Светом Стефану Дечанском започета је прошле године и већ је завршена споља, као што се види на слици.

Камен темељац је освећен и положен на Михаљ-дан 12. октобра 1986 године, од када се продужило радом на подизању зидова, крова и остало, тако да је на други дан Васкрсења била свечана прослава завршетка спољашних радова на цркви.

Ова мала парохија досадашњим прегалаштвом може да служи свима за узор.

Сада већ подижу конструкцију за Дом и ако овако продуже можда могу за славу у њој и крсно име славити.

ХРАМ СВЕТОГ СТЕФАНА ДЕЧАНСКОГ

СРБИ НА АНЗАК МАРШУ - МЕЛБУРН

Ове године на ANZAC дан 25. априла окупило се доста Срба да својим учешћем увеличају параду и пронесу српско име широм Аустралије. Не само у Мелбурну, парада са Србима је била у свим главним градовима Аустралије. Као и до сада, највише је било Срба из ЦШО "Свети Сава".

Др. Веселин Ђуретић

аутор и издавач трећег неизмењеног издања двотомне монографије

САВЕЗНИЦИ И ЈУГОСЛОВЕНСКА
РАТНА ДРАМА

(1. издање: САНУ, 1985; 2. издање: Народна књига, 1985.)

ОДГОВОР

Јавном тужиоцу на захтев за трајну забрану монографије САВЕЗНИЦИ И ЈУГОСЛОВЕНСКА РАТНА ДРАМА.

У одговору на Решење Окружног тужилаштва о привременој забрани мог научног рада, желио бих да истакнем следеће:

Поводом става из „образложења“ који говори да се у мојој књизи „афирмише четнички покрет“ и да му се придаје „други значај него што га је имао у току Другог светског рата“, односно да је овакво тумачење у супротности са „утврђеним историјским чињеницама“, желим да констатујем:

Документа која ћу овом приликом цитирати показују да је „секташка политика“ усвојена на самом партијском врху, вјероватно на јануарском савјетовању у Иванчићима 1942. године и да је била погубна по друштвене односе у цјелини. У наређењу Врховног штаба НО ПОЈ-а од 14.11 1942. године упућеном Главном штабу НОП одреда за Црну Гору и Боку, у задацима свима јединицама, поред осталог, пише: „*Морате обавезно стрелјати све оне који су потпомогли четнике и били наклоњени њима. Исто тако рашчистите с лабавим и колебљивим елементима.* При свему томе морате бити потпуно енергични и без сваког милосрђа... Стријељајте масу оних који су били прешли из партизана на страну четника. Послије тога стријељања они који остану неће више помислити да тако нешто направе... Поред овог посла обавезно морате спроводити мобилизацију људства у бјелополском срезу. *Оне који се не би јавили стријељати...* Црногорцима ово саопштити“. (Архив Војноисторијског института, кутија 2,

рег. бр. 16-2).

Да се није радило о усамљеном акту, који се односи на само једно подручје, у конкретном случају на Санџак, показују и ови документи: Светозар Вукмановић Темпо јављао је 3. марта Титу из источне Босне: „*Када сам им поновио твоје ријечи да се ми надамо да ниједном од њих неће рука задрхтати ако буде требало да пуца и на својег рођеног оца, тада се заорипа читава дворана од једног громогласног 'и оца'. Снажно и једногласно управљао је батаљон покликне другу Стаљину, Црвеној армији и другу Титу.*“ (Зборник НОР, 11/3, 189). Из Црне Горе је Моша Пијаде, крајем марта 1942. године, одговарајући на раније инструкције врха, Титу писао: да су „*никшићки ударници побили 150 мангупа и да је спаљено село Озринићи.*“ Напомињао је да само „*таквом жестином можемо уништити гадну пету колону.*“ Слично стање владало је и у Херцеговини: Послије наређења Врховног команданта од 1. фебруара 1942. и инструкција које је са истог извора добила делегација овог краја предвођена командантом оперативног штаба за Невесиње Дукицом Граховцем, убиства и стварних и потенцијалних противника постала су свакодневна. Само неколико дана послје ових инструкција, оперативни штаб је јавио да је „*стријељано 250 петоколонаша и њихових главешина.*“ Бројка је брзо нарастала. У Гацку је крајем марта убијено око 70 људи пориближно толико у Невесињу. У неким мјестима су око убијених играна народна кола. Многи су страдали под етикетом „англофили“, етикетом која, ако се оцењује на нивоу такозваног средњег човјека, у једној патријархалној русо-

филској средини, није могла имати реалног ослонаца у политичким односима. Да се радило о генералном партијском курсу говоре и ријечи Е. Кардеља из Словеније о „*одвратним мучењима људи што је бацало рђаву слику на лик партизанског борца.*“ (Херцеговина у НОБ, Војноиздавачки завод, Београд, 1986., стр. 728-729).

Тек после коминтернине критике из краја марта 1942. године, односно тек послје њеног прихватања на сједници Политбироа ЦК КПЈ од 4. априла, овај секташки курс је био напуштан. Али не одмах. У Херцеговини су још неко вријеме падале људске главе.

Посљедице ове политике биле су драматичне. Кардељ и Моша Пијаде, прихватајући критике из Москве као „у основи тачне“, наглашавали су да је руководство „*погрешило и забраздило улево*“ (исти извор, стр. 726). Иван Милутиновић је Врховном команданту јављао да је погрешна политика довела до масовног прелажења људи на страну четника, додајући да „*отпадници*“ и „*даље наглашавају своју љубав према Стаљину и Русији, али и своје неповјерење према црногорским комунистима.*“ Милован Ђилас је узроке видио у спрези „*заговјештине и троцкистичко десничарских скретања*“ (Зборник НОР, 11/3 док. 26, 48, 82, 86, 109; 11/5, док. 14 и др.). У Херцеговини је ово прелажење на другу страну било тако масовно да су Италијани за врло кратко вријеме успјели формирати неколико великих јединица антикомунистичке милиције. И позната писма која је врховно руководство НОП-а упутило организацијама у Црној Гори и Херцеговини јасно показују да се радило о грубим

грешкама Партије. У њима, додуше, није речено да је ова политика дошла одозго...

Навод из другог тома књиге (стр. 11), који садржи моју тврдњу да су у 1943. години четници били „најбројнија антифашистичка снага у Србији“, презентирају је коректно, али не у датом контексту. И моје садашње одређење према проблему остаје непромијењено: четници су заиста били најбројнија снага антифашистичке оријентације, што је јасно изречено у документације цјелокупне њихове документације Мислим да са теоријско-методолошког становишта није спорно ако се констатује да се карактер одређених ратујућих снага у окупираној земљи најбоље изражава у њиховом односу према окупатору, односно кроз карактер односа окупатора према њима. Погледајмо сада шта Њемци мисле о снагама југословенске војске у отаџбини. У јулу 1942. године командант – Југоистока пише: „Најопаснији противник је Михаиловић. Његова организација не сме доћи до изражаја. Сопственим мјерама треба спречити обједињавање банди“.

И са четничке стране се непријатељство према Њемцима не крије, чак ни у вријеме када се окупатор смишљено „употребљава“ у борби против противника – партизана. Цитирају само неколико примјера: У јануару 1944. године командант Херцеговине пуковник Петар Баћовић у наређењу војсци наглашавао је да је „непријатељски став према Немцима одувјек био такав и мора такав остати“ (Зборник НОР 14/3, 322-323). И командант западне Босне је у исто вријеме наглашавао ово непријатељство (Зборник 14/3, 401). Четнички

представник у Прокупљу у одговору дотичном њемачком команданту 3.11 1944. године пише: „Борци за краља и отаџбину и српски народ, а сав тога и наш министар, неће никада дозволити да са вама као непријатељима ма шта уговара. Ако нам је стало до тога да се комунисти униште, ви нас потпоможите са муницијом преко лица које ја будем одредио“. (Зборник НОР-а, 14/3, 353). „Нека сви запамте да имамо велики број непријатеља. Не можемо једновремено против свих. Сада су нам најважнији непријатељи комунисти. Нека се зна да комунисти само нас нападају, избегавају борбу са Немцима и Бугарима“. (Зборник 14/3, 638-639. Упутство ВК од 5. маја 1944.)

Вјеран је навод Тужилаштва (узет са стр. 57 другог тома) у коме се говори о мојој тврдњи да је НОБ „скоро до краја 1943. године био изразито српски“. И ова моја констатација не може бити оспорена ако јој се допа и оно што у књизи на више места истичем: „сем у Словенији“; наравно и ако се не узму у обзир касније друштвене трансформације које су омогућиле да се, унутар српског културно-историјског круга, формира неколико нових „нација“. До великих престројавања Хрвата и Муслимана дошло је тек после капитулације Италије, и то прво у Далмацији и на хрватском приморју. Овај процес је био заустављен због муњевите њемачке акције која је попунила италијанску пукотину и проузроковала масовна враћања народа кућама, или до његовог пребацавања у савезничке логоре у Африци. До обнове процеса долази тек при крају 1943. године, а нарочито среди-

ном 1944. после велике амнестије која је садржала упозорење да сви они који не приђу НОП-у могу очекивати „најстрожије казне“ (Зборник 11/11, док. 183). Према томе, моје „скоро до краја 1943“ је пуна историјска истина.

Не знам шта треба да значи инкриминација мог навода да су четничке јединице српске (на стр. 233 другог тома). Постављам питање, чије су ако не српске: и оне у Србији, и оне у Црној Гори, Босни, Херцеговини, на Кордуну, у Банији, Лици, Книнској крајини, Далмацији. Српске су - о томе говори садржина њихових докумената - и оне у Македонији (чак и у њеном грчком делу), и оне међу католичким Србима Далмације.

Критика става да су на крају 1941. године „четници били једина антифашистички оријентисани“ (стр. 241 другог тома) презентирана је крајње некоректно. Недостаје јој основни „кључ“, а он гласи да су они „једини антифашистички опоненти комунистима“. За сваког озбиљног аналитичара и синтетичара они су заиста били и антифашистичка и антикомунистичка групација. Да су били фашистички оријентисани не бисмо имали грађански сукоб између Срба и Хрвата, Срба и Муслимана, Срба и Шиптара, Срба и Мађара; све би обједињавала спрега са окупатором. Не бисмо, напокон, имали Бањице и Јасеновце, херцеговачке и личке јаме; стотине хиљада српских жртава. Имали бисмо националну и борбену хармонију која би одолела свим искушењима. Није тачно да је књига добила негативну научну оцену. Добила је само негативне кампањске политичке квалификације, којима су интонацију давали нестручњаци.

Овај Одговор Веселина Ђуретића преносимо из Обзервера Америчко канонске епархије. Надамо се да ћете више сазнати о стремљењу слободних духова у нашој ојађеној отаџбини. То је доказ да истину можеш само прикрити, али не и сакрити, јер ће она обавезно једног дана да изиђе на видело.

ПРЕДАВАЊЕ НА САСТАНКУ 'ОМЛАДИНЕ' 22.5.1987.

Свако друштво полаже велику наду у омладину. Зашто? Зато што ће та омладина за коју годину постати одговорни фактор и у цркви и у државном апарату. Погледајте колики је државни буџет за образовање? Нажалост, он се искључиво односи на занатско образовање, то јест да оспособи децу и омладину за разне струке, док је изоставила из свог буџета особље и установе које би се бринуле за верско и морално васпитавање подмладка. А без верског одгоја (из кога призилази и морално) наука и људи припремани за обављање разних дужности не ће бити потпуни. Због тога је на Цркву пала велика обавеза одгоја као и попуњавања те празнине у државном систему. Само је проблем и тај што је њена мисија скучена услед застрањења омладине од Цркве.

Али пошто није у нашој могућности да наређујемо, а ни да тражимо промену, то се морамо прилагодити постојећем стању и чинити оно што се може.

Само би хтео прво разјаснити о томе шта је Црква, да не би дошло после до неразумевања.

Црква је Богом основана установа. Њу сачињавају они који исповедају Бога правилно, и живе по Његовим законима, то јест: епископи, свештеници и народ. Да би имали место за молитву и где би се вршила заједничка богослужења подижу се цркве, које се украшавају ликовима светитеља. Такви храмови, које ми називамо црквама, одвајају нас својом унутрашњошћу од свакодневнице и приближавају к Богу.

Апостол Павле назива и породицу Црквом, наравно хришћанску.

Овде у Аустралији Срби су се нашли у другачијем систему од онога из кога су изишли. У старој отаџбини Црква и школа је бринула бригу како о просвети, тако и о васпитавању подмладка. Овде је васпитавање приватна ствар појединца. А пошто се Срби нису били навикли да се заједнички добровољно брину о васпитавању кроз црквене школе, сада тек видимо колико су велике последице. Можда ћете рећи да је ово не потребно говорити вама. Није! Јер је пред вама будућност, па се на време припремите да попуните и исправите што је пропуштено.

Црквена заједница је састављена од породица које се у оквиру Цркве организују у разним верско-васпитним делатностима. Те породице су у цркви на молитви; организују школе за децу; као и учење народних игара; прославе Господњих и светитељских празника; ми Срби још славимо Светог Саву, Видовдан и Српску нову годину. Разни пододбори се брину о одржавањима црквених просторија. Све код цркве мора да функционише у потпуности, а ако нешто затаји, цео ће организам патити.

Та иста црквена заједница, која је део Цркве као тела Христовог, дужна је да води узајамну бригу о својим члановима од њиховог рођења па све до смрти, па и после тога. Баш као што и у фамилији бригу водимо једни за друге, и у добру и у злу, тако треба бити и код Цркве. Сви смо ми сродници по народности, а и по вери јер нас љубав Божија повезује. И баш због те бриге за себе и за будућност наше црквене заједнице ми смо вас и позвали вечерас.

Позвали смо вас, да вас упитамо као старији и као одговорни пред Богом и Светим Савом Српским - шта ви сад као одрасли мислите о Цркви, и шта предлагате да се учини за добро вас као наше наде за будућност.

о. Драгомир

Састанак са рођеним у Аустралији одржан 22. маја био је врло користан, мада није привукао пажњу свих како се очекивало.

Као што се на слици види, дошли су само млади који играју у фолклору. Па ипак се нешто корисно за све могло чути.

Надамо се у будуће сличним састанцима и разговорима, јер на млађима свет остаје, а док они стигну треба их учити.

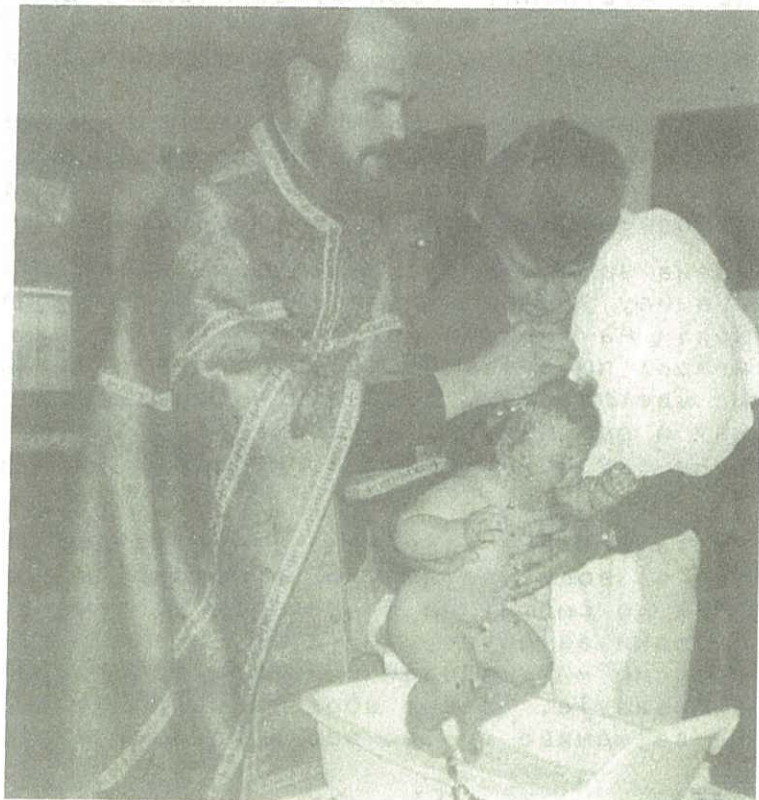
ОМЛАДИНА СА СВОЈИМ СВЕШТЕНИКОМ ПОСЛЕ САСТАНКА. НЕКИ СЕ НИСУ ЖЕЛЕЛИ СЛИКАТИ, ВАЂДА ИЗ СКРОМНОСТИ.

Већ стиже и друга генерација Срба рођених у Аустралији. Али они су и даље Срби и поносе се својом вером и чувају је доследно колико се год може. А све зависи од родитеља колико су им дали у наследство.

Недавно, 2. маја 1987. крстили су кћерку Chantelle Богдан и Julie Козић из Мелтона. Свету тајну крштења је обавио свештеник о. Драгомир Шиповац, а кумовао је г. Миодраг Нешић.

Присутни су били и деде и баке, стриц, тетка и остала родбина, а највише се радовао деда Ђорђе што има још једно унуче.

Дај Боже све што је добро, а највише здравља и напретка.

FROM THE MEETING WITH SERBS
GROWN UP IN AUSTRALIA

INTRODUCTION BY FR. DRAGOMIR

...The Church community is made up of families which have organised themselves to serve in various community disciplines. These families come to church to pray during services, they organise classes for children, run folkloric groups, celebrate religious holidays, organise social functions. We celebrate St. Sava's Day, Vidovdan and the Serbian New Year. These same families help organise these functions and maintain the premises they are held in. Everything must function properly at Church because if any of these components become left out or neglected the whole community will suffer sooner or later.

This same community, which is a part of the Church as a limb of Christ's Body, has the responsibility of looking after its members from their birth to their death and beyond. Just as we are concerned with one another's welfare in our respective families, the same should be done in the "Church family". We are all related by faith and nationality bonded by this faith and God's love. It is because of this concern for the "living Church" and the future of our Church community that we have invited you this evening.

We have invited you to come along so that you may tell us what you think of your church and what you would suggest for the betterment of yourselves as our future generation at the same time expecting that you will be equally concerned about your next generation...

Razgovor je bio koristan, nadajući se takvom i u buduće.

ВЕНЧАЊЕ ВАЛЕНТИНЕ ОКЛОБЦИЈЕ И РАДИШЕ МИКИЋА

У суботу 25.4.1987, венчали су се у храму "Св. Ђорђа" у Канбери Радиша Микић из Канбере и Валентина (Тина) Оклобција из Мелбурна.

Свету тајну брака су обавили о. Тома и о. Драгомир уз присуство великог броја гости из Канбере и Мелбурна.

Тина је била дуго члан наше Ф. Групе "Авала", а њен отац вредни члан цркве "Св. Саве" - Калтон. НА МОГАЈА ЉЕТА !

ТИНА И РАДИША МИКИЋ - ПОСЛЕ ВЕНЧАЊА

VIDOV DAN - A SERBIAN TRAGEDY AND REBIRTH...

What is Vidovdan you might ask? If you are a historian or interested in history you would expect a date, time and place. If you were a Serb you would ask the question, why? In order to please the history student we will present the facts: It is the defeat of the Serbian army by the Ottoman Turks which took place in the Battle of Kosovo on the 28th June (according to the Gregorian calendar) 1389. One might also add that this defeat led to the enslavement of the Serbian people for the next five centuries. One might also note that in this time the Serbian nation went through its "dark ages" and whilst exposed to the oppressor's culture lost its own course of development and remained subdued too long.

We now turn to the Serb who poses the question, why?

Vidovdan is the day (St. Vid's Day) when a Serbian king decided that it was time to make the ultimate sacrifice for his oppressed people and that by doing so he would show them the path to salvation. That King was named Lazar who having been brought up in a patriarchal and pious setting realised that the ultimate goal of every god-fearing man is to lead a virtuous life and to attain life everlasting. At the time, the Serbian people were beset by various hazards within their own ranks and despite these weaknesses, Czar Lazar was brave enough to organise a Serbian army, greatly outnumbered by the Ottoman, to go into battle "For the honourable cross and golden freedom". Czar Lazar lost his life in battle as did most of his closest and bravest warriors. The battle-field was drenched in blood and the Serbian people bitterly realised that they had lost their bravest sons. The immediate question is could this bloody encounter have been prevented and the answer is most probably yes at the expense of the Serbian people's freedom. The Czar could have compromised himself and become a subserviant to the Ottoman oppressors and thus protected his position. However his view was: THE EARTHLY KINGDOM IS BRIEF AND TRANSIENT, THE KINGDOM OF GOD IS ALWAYS AND EVERLASTING. With this undying principle and heartfelt belief, Lazar went into battle. The Serbian people to this day remember this great tragedy.

To any other nation this obscure battle which took place almost 600 years ago would be just another historical fact, whilst to the Serbian people it has meant a rebirth. It has shown them what priority God's kingdom should be given and that God's kingdom is what man should strive for. It has also given the Serbian people an enormous moral boost casting hope on the future and strengthening the faith in God and his love for mankind. It is thus that we remember this great Serbian event and we commemorate it each year on this day. This year Vidovdan falls on a Sunday which means that immediately following holy liturgy a commemorative service will be held honoring the Serbian heroes who gave their lives for the all holy ideals of Orthodoxy and Christianity in general. As a result of his sacrifice, Czar Lazar has been canonised a saint in the Serbian Orthodox Church and he is venerated as a house patron by many Serbian households.

Jovan Pjevač

SATURDAY 27. JUNE - VIDOV DAN CELEBRATION

AT NORTH MELBOURNE TOWN HALL - 7 p.m.

PROGRAM: DISPLAY OF NATIONAL DANCES BY "AVALA"

AND OTHERS, RECITATIONS, ETC.

ON SUNDAY 28. JUNE - VIDOV DAN COMMEMORATIVE

FORTHCOMING SERVICESSUNDAY 28.JUNE- VIDOVDAN COMMEMORATIVE SERVICE
FOR ALL FALLEN SERBIAN HEROES.

- SUNDAY 5th JULY : Holy liturgy at 10 a.m.
- SUNDAY 12th JULY : ST APOSTLES PETER & PAUL-Holy liturgy at 10 a.m.
- SUNDAY 19th JULY : Holy liturgy at 10 a.m. followed by a COMMEMORATIVE SERVICE FOR GENERAL DRAZA MIHAILOVIC
- SUNDAY 2nd AUGUST: St.Elija - The Circle of Serbian Sisters will be celebrating their Slava.Holy liturgy at 10 a.m. followed by a traditional Slava banquet in the Church hall.
- SUNDAY 9th AUGUST: St.Patelejmon - Holy liturgy at 10 a.m.
- WEDNESDAY 19th AUG: THE TRANSFIGURATION OF THE LORD.Service at 10 a.m.
- FRIDAY 28th AUGUST: THE ASSUMPTION OF THE MOST HOLY MOTHER OF GOD.
Holy liturgy and Communion commencing at 10 a.m.
- FRIDAY 11th SEPTEMBER: THE BEHEADING OF ST.JOHN THE BAPTIST.Holy liturgy at 10 a.m.
- SUNDAY 13th SEPTEMBER: 700,000 SERBIAN MARTYRS.Holy liturgy at 10 a.m.
- MONDAY 21st SEPTEMBER: THE BIRTH OF THE VIRGIN MARY.Holy liturgy at 10 a.m.
- SUNDAY 27th SEPTEMBER: THE ELEVATION OF THE HOLY CROSS(DAY OF FASTING)
Holy liturgy at 10 a.m.

PLEASE COME TO CHURCH REGULARLY!

Encourage children to come with you and get to like services.
THROUGH PRAYER MAN UNITES WITH GOD AND BECOMES ENLIGHTENED.PRAYER, HOWEVER,
MUST BE SINCERE AND FROM DEEP WITHIN THE SOUL.The Lord said unto the
Apostles and through them unto us:„Seek and you shall find,knock and it
will be opened for you."He awaits our prayer seeking forgiveness and
our prayer of gratitude for all the good bestowed upon us.

BE A PART OF YOUR CHURCH - IT IS THERE TO HELP YOU AND GUIDE YOU!
GIVE IT YOUR FULL SUPPORT AS THIS WAY YOU ARE HELPING YOURSELF!
REMEMBER,THE CHURCH IS NOT JUST A BUILDING,CHRIST'S CHURCH
IS US !

Sophisticated Belgrade might be less severe on jailed Yugoslav

THE AGE,
8 June 1987

By DESMOND O'GRADY,
Rome, Sunday

Draya Pantelich, the Australian citizen sentenced to six years' jail by a Yugoslav court, may have better fortune when his appeal comes before the Supreme Court in Belgrade in October or November.

Mr Pantelich: Jailed for six years in Yugoslavia.

Four Yugoslavs who had been in Australia were called to testify against him. Two did so, although it seems they were embarrassed.

Mr Pantelich joined the Svete Sava club in the early 1970s and taught folk-dancing. He later became a member of the club's board of management and was connected with its periodical 'Srbski Borba'.

He said in court that he was connected with the paper in a technical capacity, attending to printing and distribution rather

than with the content. Yugoslav authorities consider 'Srbski Borba' anti-communist as well as favoring reunification of Serbia through reincorporation of ex-provinces such as Kosovo.

In 1978 Mr Pantelich was involved in the Australian visit by the founder of Svete Sava, which also exists in the United States, Britain and Western Europe. Mr Pantelich represented Australia at a convention of Svete Sava clubs in the US in the early 1980s. He stayed on for 10 months and was involved with Svete Sava publications there.

At his trial he said he had left the organisation in 1985 because he was uneasy about its attitude to the Serbian Orthodox Church. He had decided to become a Serbian Orthodox priest and in September last year went to Yugoslavia. At his trial he said he was told by Yugoslav authorities that he had a clean slate, but he was not allowed to call in his defence the security officer who allegedly said this.

He began his studies in the diocese of Sabac. There, he became involved in production of the Sabac diocesan publication 'The Church's Voice' which is critical of the patriarchate of the Serbian Orthodox Church for not being sufficiently hard-line over the situation in Kosovo where, for years, many of the population of Albanian origin have been campaigning for rights.

Mr Pantelich was arrested in April and copies of his correspondence and photographs were seized. One photograph allegedly showed Mr Pantelich marching with a Chetnik group in an Anzac Day parade in Sydney. Another showed him playing the piano accordion at a Svete Sava social function.

The prosecution claimed that he was associated with articles in

'Srbski Borba' that were highly critical of Yugoslavia, the late President Tito and communism. There was no public evidence of intelligence reporting from Australia.

Mr Pantelich's defence was that he was a peaceful man who had never advocated violence, that he has engaged in activities considered legitimate in Australia and the US and at a rather low level, that he had received a clearance from Yugoslav authorities, and that he was simply studying for the priesthood.

There can only be speculation about the reasons for the severity of his sentence. One theory is that it is a signal to enthusiastic Sabac clergy to moderate their attacks on the Serbian Orthodox patriarchy. Another is that it is intended to show that Yugoslav authorities, after cracking down on the Albanians of Kosovo, are prepared to be as drastic with Serbian nationalists.

A third theory is that Mr Pantelich's sentence is a convenient means of sending a warning to Svete Sava members in Australia and elsewhere. A further theory is that he is a victim of the security bureaucracy which received a complaint about him and pursued the matter until it was too late to stop.

Dr Filipovich said his daughter, Mrs Juliana Pantelich, was resting in a convent in Yugoslavia after the turmoil of the three-day trial. She had been followed by communist authorities, he said. Mrs Pantelich would remain in Yugoslavia as long as she could visit her husband regularly.

Узалуд је, дакле, било "чишћење" преко две године и венчање по други пут.

Сигурно сте прочитали Апел српских књижевника и уметника упућених патријарху Герману и Сабору Српске цркве у Београду у коме траже успостављање јединства Цркве у Слободном свету. Тај Апел је имао бити размотрен на Сабору који је почео заседати 25. маја и обично траје две недеље. За сваки случај Стамболић је позвао Германа на "ручак" у суботу 30. маја. Већ се може наслутити какав ће резултат бити. Опет ће изићи комунике са празним фразама са Сабора без дела да се ма шта поправи и заузме оштар став у одбрану С.П.Цркве.

KOSOVO Radio & T.V. Service

75 Scotchmer Street
North Fitzroy

Phone: 481 3269

Manager: P. SOJEVIC

- ★ Color T.V.
- ★ Hi-Fi
- ★ Antenna Inst.
- ★ Reconditioned T.V.s

T.V.s BOUGHT (any condition) & SOLD

ВРШИМО ПОПРАВКЕ ТЕЛЕВИЗОРА У
БОЈИ И ЦРНО-БЕЛИХ, ГРАМОФОНА,
ИНСТАЛИРАМО АНТЕНЕ, КУПУЈЕМО
И ПРЕПРОДАЈЕМО ТЕЛЕВИЗОРЕ.

ВЛАСНИК ПЕТАР СОЈЕВИЋ

TAXATION

VEKOVICH & ASSOC.

820. HIGH ST — 480 5554
THORNBURY

29. SUSAN ST — 439 6385
ELTHAM, VIC.

Испуњавамо све врсте формулара
за пријаву пореза - на доходак,
business, p/ship и слично.

Пружамо вам бесплатну саветода-
вну службу.

John Allison/Monkhouse

Funeral Directors

94 VICTORIA STREET, NORTH RICHMOND 3121
TELEPHONE: (03)428 3518

П О Г Р Е Б Н О П Р Е Д У З Е Ћ Е

ОРГАНИЗУЈЕ И ОБАВЉА САХРАНЕ У БИЛО КОМЕ
КРАЈУ МЕЛБУРНА, ВИКТОРИЈЕ ИЛИ АУСТРАЛИЈЕ.

ПО ПОТРЕБИ БАЛСАМУЈЕ И ШАЂЕ У СВЕ ДЕЛОВЕ
СВЕТА.

УСЛУГА 24. ЧАСА У НЕДЕЉИ

Позовите нас тамо где смо вам најближи:

SPRINGVALE (центра) 547 7711
BENTLEIGH 557 4155
BRIGHTON 592 7011
BRUNSWICK 380 1592
COBURG 386 1698
CAULFIELD 211 4515
FRENKSTON 783 7722
MORNINGTON (059) 75 2132
RICHMOND 428 3518
SANDRINGHAM 598 2592

НАДГРОБНИ
СПОМЕНИЦИ

Правимо споменике за
покојнике православне
вере.

Натписе правимо
ћ и р и л и ц о м.

SVETOSAVNIK

SAINT SAVA PARISH PUBLICATION

FREE SERBIAN ORTHODOX CHURCH

“ST. SAVA”

230 STATION ST., NORTH CARLTON, VIC., 3054